

คำนำ

ชัยโย ... ชัยยะ ชัยชนะเป็นของประชาชน

ใกล้ๆ จะเข้าสู่เดือนที่ ๓ ของการประชุมอันยาวนาน และทรหด อุตหน ของพี่น้องพันธมิตรประชาชน เพื่อประชาธิปไตย ดูเหมือนว่าชัยชนะของประชาชน ใกล้ๆ ใดๆ เข้ามาเต็มที ซึ่งก็รู้สึกกันอย่างนี้มาตั้งแต่เริ่มต้นของการชุมนุมแล้ว

ปัจจัยที่ทำให้มั่นใจว่า ต้อง“ชนะ”ตลอดมา เพราะทุกคนที่ออกมา ร่วมชุมนุม ต่างมากันด้วยความบริสุทธิ์ใจ มุ่งมั่น เด็ดเดี่ยวที่จะเสียสละเพื่อ บ้านเมือง อย่างไม่เกรงกลัวอำนาจและอิทธิพลใดๆ แต่ในซีกฝ่ายของรัฐบาล หุ่นเชิดขายชาติ อยู่ในสภาพไม่ต่างกับช้างตายทั้งตัว นอกจากหาใบบัวมาปิด ไม่ได้ ก็ยังแถมสาวไส้กันเอง ให้เห็นความน่าอูจาด เกินที่จะเยียวยาแก้ไขได้ ยิ่งงูๆก็ตายแน่ๆ เมื่อเปรียบเทียบความบริสุทธิ์กับความเลวบริสุทธิ์ หรือธรรมะ กับอธรรม เมื่อไหร่ๆ ธรรมะก็ย่อมชนะอธรรมอยู่ดี

มีผู้เปรียบสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ไม่ต่างอะไรกับคนป่วยโรคมะเร็ง ระยะสุดท้าย จะมีโอกาสหายได้ด้วยการสร้างภูมิคุ้มกันของชีวิตให้แข็งแรงขึ้น ซึ่งคนป่วยต้องเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ เช่น หมั่นออกกำลังกาย ใส่ใจอาหาร-สุขภาพ มีอากาศดี มีอารมณ์ดี รู้จักการเอาพิษออก ฯลฯ

มีคนป่วยด้วยโรคมะเร็งหลายรายที่ได้ชีวิตใหม่ ด้วยการทำ “อ” ทั้งหลาย(อาหารดี-อารมณ์ดี ฯลฯ) เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันของชีวิตให้แข็งแรงขึ้น จนมะเร็งฝ่อไปเอง โดยไม่ต้องไปมุ่งฆ่ามะเร็งให้ตาย จนคนป่วยและโรคมะเร็ง ตายไปด้วยกันเพราะยาแรง

และก็มีคนป่วยหลายรายที่หายได้ด้วยการมีชีวิตใหม่แบบกดข่ม เอาไว้ พอทำท่าว่าภูมิคุ้มกันร่างกายจะดีขึ้น ก็กลับไปกินล้างแค้น ปล่อยให้ ชีวิตเลอะตุ่มเปื้อนอย่างเก่า พบกับชัยชนะได้ไม่นาน สุดท้ายก็พ่ายแพ้ถึงความตายแบบม้วนเดียวจบ

แล้วชัยชนะของพันธมิตรฯ จะอยู่ได้อย่างยั่งยืนถาวรกันอย่างไร? เพราะสิ่งที่ยากกว่าชัยชนะคือการรักษาชัยชนะเอาไว้ให้ได้ เพราะ “วีรชน” บางคนเมื่อครั้ง ๑๔ ตุลาฯ ได้กลายเป็น “เวรชน” ในกาลปัจจุบัน จากการร่วมกันโกงได้สุขุมลุ่มลึกหนักยิ่งกว่าทราชาห์ที่เขาเคยขับไล่มาด้วยซ้ำ

แม้เป็นแอดส์เป็นมะเร็งก็ไม่มียาถ้าสามารถสร้าง**ภูมิคุ้มกัน**ของ**ชีวิต**ให้**แข็งแรง**ได้ฉันใด การเมืองใหม่ สังคมใหม่ เศรษฐกิจแบบใหม่ ฯลฯ ก็ย่อมเป็นเสมือนภูมิคุ้มกันของสังคมที่เกิดขึ้นมาแล้ว ๗๐ กว่าวัน ที่ชุมชนฆราวาสแล้วถ้าถามว่า ทุกวันนี้ชนะหรือยัง ? จริงๆนั้นมันชนะด้วยคุณค่า-ความถูกต้องและด้วยจิตวิญญาณมาตั้งนานแล้ว เมื่อเป็น**ใจที่คิดสู้-ใจที่ให้-ใจที่เสียสละ-และใจที่สามัคคี** ย่อมไม่มีอำนาจใดๆมาต่อกรได้ เพียงแต่ว่าเราจะรักษาปรากฏการณ์อันวิเศษที่เกิดขึ้นในขณะนี้ให้ยั่งยืนถาวรได้อย่างไร? ซึ่งคำตอบนั้นคงหาได้จากทุกๆศาสนา ที่เน้นเข้าหาการเปลี่ยนแปลงให้ถึงจิตวิญญาณและให้ได้ความวิเศษของจิตวิญญาณ ซึ่งศัพท์ภาษาของแต่ละศาสนาอาจใช้เรียกต่างกััน

“วิถีธรรมในสังคมการเมืองใหม่” เป็นคำอธิบายปรากฏการณ์อันวิเศษที่เกิดขึ้นในสังคมขณะนี้ ด้วยมุมมองทางพุทธศาสนา ของ**พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** ซึ่งท่านเชื่อมั่นและเห็นจริงว่าความวิเศษลึกซึ้งของพุทธศาสนา และทุกๆศาสนา จะเป็นทางรอดของมนุษยชาติอย่างแท้จริงและยั่งยืน เพียงแต่ว่าเราขาดการศึกษาอย่างมีสัมมาทิฐิ และไม่ได้เอาไปปฏิบัติพิสูจน์จนรู้แจ้งเห็นจริงเท่านั้น คงไม่ต่างจากพี่น้องชนบทที่ดูแต่ละครน้ำเน่า จนชีวิตของเขาต้องตกเป็นทาสทั้งทุนนิยม อบายมุขนิยม บริโภคนิยม เพราะขาดการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องนั่นเอง

การเป็นศาสนิกชนของศาสนาใด ก็**ควรได้เข้าถึงความลึกซึ้งและแก่นแท้ของศาสนานั้นๆ** เพื่อมีภูมิคุ้มกันชีวิตที่แข็งแรง และเพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ไม่ถลกลับกลาย ไม่ให้ชั่วโล้คนเก่าไป คนใหม่ยิ่งร้ายกว่าเก่า แถมต้องมาไล่พวกที่เคยร่วมต่อสู้มาด้วยกันที่เปลี่ยนไปเมื่อเขาได้อำนาจ การมุ่งแต่ขจัดขบไล่คนชั่วร้ายจึงไม่มีวันสิ้นสุด เหมือนเชื้อโรคที่เก่งในการดื้อยาขึ้นเรื่อยๆ

การหันมาสร้างภูมิคุ้มกันชีวิตของเราให้ดี และช่วยกันเสริมสร้างคนดีให้มีมากขึ้นๆ ซึ่งมีคำตอบที่สมบูรณ์แล้วในแต่ละศาสนา โดยเฉพาะในพุทธศาสนานั้น พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ เชื่อมั่นว่า ปัญญาการตรัสรู้ของพระพุทธรูปท่านนั้น ย่อมมีคำตอบในทุกๆด้าน ไม่ว่าด้านรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ จิตวิทยาที่สูงสุดยอด เพียงแต่ว่าชาวพุทธเราไม่ศึกษาให้จริง จึงไม่ได้ความรู้อันวิเศษของพระพุทธรูปท่าน อย่างน่าเสียดายยิ่ง.....

วิถีธรรมในสังคมการเมืองใหม่

สิ่งสุดท้ายสำคัญที่พระพุทธรู้แล้วว่าท่านได้ตรัสรู้แล้ว ท่านจึงประกาศความจริงอันนี้ออกมา ก็คือ **คนจะต่างกันอย่าง บางคนดีบางคนชั่ว บางคนร้ายบางคนยากจน บางคนโง่บางคนฉลาด บางคนก็พิการ บางคนก็สวยงาม แตกต่างกันไปหลากหลาย..... เกิดจากอะไร ???** เมื่อท่านได้ตรัสรู้แล้ว จึงได้มาประกาศอันนี้

และอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญมากเลย เมื่อพระพุทธรู้แล้วว่าท่านได้ตรัสรู้ จึงได้ประกาศความจริงว่า **คนเราไม่ได้มีชาติเดียว ไม่ใช่ชาตินี้ตายแล้วก็สูญ ไม่มีชาติต่อไปและก็ไม่มีเรื่องราวของคนๆนั้นต่อไป** พระพุทธรู้แล้วว่าท่านตรัสรู้แล้วก็ได้ทราบความจริง จึงเอาความจริงนั้น มาประกาศเปิดเผย ยืนยันว่า**คนเราไม่ได้เกิดชาติเดียว ต่างเกิดมานับชาติไม่ถ้วน** แต่ละคนๆนี้ ไม่ว่าจะนั่งกันอยู่ที่นี้หรืออยู่ที่บ้านอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ในโลกที่เป็น“คน” อย่าวว่าแต่คนเลยแม้แต่สัตว์เดรัจฉาน ต่างก็พากันเวียนว่ายตายเกิด บางชาติของคนเวียนไปเกิดเป็นเดรัจฉาน เป็นหมู หมา กา ไก่ เป็นวัว เป็นควาย เป็นช้าง เป็นม้า อะไรต่างๆนานาได้ อันนี้เป็นการตรัสรู้สัจธรรมหรือตรัสรู้ความจริง ซึ่งเป็นความรู้ความจริงขั้นญาณพิเศษไม่ใช่สามัญ

พระพุทธรู้แล้วว่าบรรลุลหุธรรมที่รู้แจ้งเห็นจริงมี**“บุพเพนิวาสานุสติญาณ”** คือมีญาณที่สามารถระลึกชาติ เรียกว่า สามารถย้อนความจำหรือสามารถย้อนสิ่งที่มันสั่งสมอยู่ในจิตวิญญาณ อยู่ในอัตมัน หรืออยู่

ในอัตตา คนเรามีอัตตาคือจิตวิญญาณเป็นของตน จิตวิญญาณเป็นอัตตาของแต่ละคนๆ “อัตตา” ถ้าแปลเป็นไทยก็คือ ตัวตน ตัวเรา

ตัวเรามีอะไรเป็น**สมบัติของเรา**? มีจิตวิญญาณ ที่เป็นพลังงานชนิดหนึ่ง และจิตวิญญาณนั้นไม่มีรูปร่าง แต่ว่าเป็นลักษณะหนึ่งของใครก็ของมัน เมื่อได้จุติ เมื่อได้รวมตัวเป็นอัตตาภาพขึ้นมาแล้ว เป็นจิตเป็นวิญญาณดวงหนึ่ง เป็นอัตตาภาพหนึ่ง หรือเป็นคนคนหนึ่ง บางทีก็เวียนวนมาเป็นสัตว์โลก เป็นสัตว์เดรัจฉานไม่ใช่คนก็ได้ อย่างที่อาตมากล่าวมาแล้ว ก็ขอไขความตรงนี้ก่อนว่า ความจริงที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้แล้ว เป็นความจริงข้อหนึ่งประเด็นหนึ่งคือ **เราไม่ได้เกิดมาชาติเดียว แต่ละคนไม่ได้เกิดมาชาติเดียว** เกิดมานับชาติไม่ถ้วน ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย แล้วเกิดแล้วตาย หมุนเวียนอยู่ในวัฏฏสงสาร เรียกว่า ความวน

วัฏฏสงสารในมหาเอกภพนี้ วนเวียนไป ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย นับชาติไม่ถ้วน*^๑ บางชาติเกิดไปเป็นคนดีคนฉลาด บางชาติเกิดไป

*^๑ จากพระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่มที่ ๑๖ ข้อที่ ๔๔๗-๔๔๘

พระผู้มีพระภาคได้ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงสารนี้กำหนดที่สุด เบื้องต้น เบื้องปลายไม่ได้ เมื่อเหล่าสัตว์ผู้ยังมีวิชาเป็นที่กังกัน มีตัณหาเป็นเครื่องประกอบไว้ ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้นย่อมไม่ปรากฏ พวกเขาจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไหน โลหิตที่หลั่งไหลออกของพวกเขาย่อมไม่ปรากฏ ซึ่งถูกตัดศีรษะโดยกาลนานนี้ กับน้ำใน **มหาสมุทรทั้ง ๔** สิ่งไหนจะมากกว่ากัน ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ทั้งหลายย่อมทราบธรรมตามที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้วว่า โลหิตที่หลั่งไหลออกของพวกเขาย่อมไม่ปรากฏซึ่งถูกตัดศีรษะโดยกาลนานนี้แหละมากกว่า ส่วนน้ำใน**มหาสมุทรทั้ง ๔** ไม่มากกว่าเลย ดังนี้ ฯ

[๔๔๘] พ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถูกอะไร พวกเขาทราบธรรมที่เราแสดงแล้วอย่างนี้ ถูกแล้ว โลหิตที่หลั่งไหลออกของพวกเขาย่อมไม่ปรากฏซึ่งถูกตัดศีรษะโดยกาลนานนี้ นี่แหละมากกว่า ส่วนน้ำใน**มหาสมุทรทั้ง ๔** ไม่มากกว่าเลยเมื่อเธอทั้งหลายเกิดเป็นโค ซึ่งถูกตัดศีรษะตลอดกาลนาน โลหิตที่หลั่งไหลออกนั้นแหละมากกว่า ส่วนน้ำใน

เป็นคนโง่ เกิดไปเป็นคนขี้เหร่ บางชาติเกิดไปเป็นคนสวยงาม บางชาติเกิดไปเป็นคนร่ำรวย บางชาติเกิดไปเป็นคนจน บางชาติเกิดไปเป็นคนตกทุกข์ได้ยากทรมานมากมาย บางคนเกิดมาแต่ละชาติเป็นสุขสบาย มีอยู่มีกิน มีคนรองรับมีคนช่วยเหลือ มีอะไรต่าง ๆ นานา แตกต่างกันไป สารพัดสารเพมากมาย

สิ่งที่ท่านตรัสรู้เหล่านั้น เกิดจาก **“บุพเพนิวาสานุสติญาณ”** ซึ่งเป็นภาววิชาการ แปลว่า **ญาณที่ระลึกชาติได้** การระลึกสิ่งที่เกิดกับเรา ผ่านมาแล้วเก่าๆ ของตน แต่ละคนๆ ที่ผ่านกาลเวลามา ชาติแล้วชาติเล่า ร้อยปีสองร้อยปี ห้าร้อยปี พันปี หมื่นปี แสนปี ล้านปี ทั้งในโลกใบนี้ก็ตาม ในโลกใบอื่นอีกก็ตาม ถ้าพูดไปแล้วมันจะกว้างไกลก็ขอกำหนดเขตตีกรอบไว้พูดแต่เฉพาะในโลกใบนี้ มีส่วนที่พอจะพูดกันได้ หลายอย่างเกินที่ประวัติศาสตร์จะบันทึกได้ หรือไม่มีประวัติศาสตร์บันทึกให้เราได้รับรู้

พระพุทธเจ้าท่านสามารถย้อนกาล ระลึกย้อนเข้าไปรู้ความจริง

มหาสมุทรทั้ง ๔ ไม่มากกว่าเลย เมื่อเธอทั้งหลายเกิดเป็นกระบือ ซึ่งถูกตัดศีรษะตลอดกาลนาน โลหิตที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า ... เมื่อเธอทั้งหลายเกิดเป็นแกะ ... เกิดเป็นแพะ ... เกิดเป็นเนื้อ ... เกิดเป็นสุกร ... เกิดเป็นไก่ ... เมื่อพวกเธอถูกจับตัดศีรษะโดยข้อหาว่า เป็นโจรฆ่าชาวบ้าน ตลอดกาลนาน โลหิตที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า ... ถูกจับตัดศีรษะโดยข้อหาว่าเป็นโจรคิดปล้น ... ถูกจับตัดศีรษะ โดยข้อหาว่าเป็นโจรประทุพถิตผิดในภรรยาของผู้อื่น ตลอดกาลนาน โลหิตที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า **น้ำในมหาสมุทรทั้ง ๔** ไม่มากกว่าเลย **ข้อนั้นเพราะเหตุไร**

เพราะว่าสังสารนี้กำหนดที่สูดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ ... พอเพื่อจะหลุดพ้น ดังนี้ ๗

[๔๔๙] พระผู้มีพระภาคได้ตรัสดังนี้แล้ว ภิกษุเหล่านั้นต่างพอใจชื่นชมภามาชิตของพระผู้มีพระภาค เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัสไวยาकरणมาชิตน้อยอยู่ จิตของภิกษุชาวเมืองปาวาประมาณ ๓๐ รูป พ้นจากอภัสสะเพราะไม่ถือมั่น ๗

ในความจำเก่าก่อนของพระองค์ ซึ่งไม่ใช่नियाย ไม่ได้เป็นเรื่องเพื่อฝัน ย้อนเข้าไปถึงความจริงเท่าที่ท่านได้เกิดได้ผ่านมา ที่ท่านเคยเป็นเคยอยู่เคยเกิดแต่ละชาติๆของท่าน อย่างวันวิสาขบูชาในวันเพ็ญเดือนหกที่พระพุทธเจ้าท่านนั่งบำเพ็ญอยู่ที่ใต้ต้นโพธิ์ ถ้าใครศึกษาประวัติพระพุทธเจ้ามาบ้าง ก็คงจะได้อ่านได้รู้ พระพุทธเจ้าท่านนั่งอยู่ที่ใต้ต้นโพธิ์ แล้วก็ทรงบำเพ็ญฌานจิตเป็นเอกัคคตาแล้วก็ย้อนระลึกชาติ เมื่อจิตเป็นสมาธิแล้วก็ย้อนระลึกชาติไป ย้อนไปสิบชาติ ร้อยชาติ พันชาติ หมื่นชาติ แสนชาติ หลายแสนชาติ เป็นล้านๆชาติ จนกระทั่งนับชาติไม่ถ้วน*^๑ เป็นกับบ้าง ไม่เป็นกับบ้าง เรียกว่าสังวัฏฏ์กับ(ระยะเวลาที่นับเป็นกับ) วิวัฏฏ์กับ(ระยะเวลาที่ไม่นับเป็นกับ หรือนับเป็นกับไม่ได้)

เหตุปัจจัยที่ทำให้คนเราย้อนระลึกชาติได้

พระพุทธเจ้าท่านย้อนระลึกไปแต่ละชาติๆ ท่านเกิดเป็นอะไรบ้าง แล้วแต่ละชาติที่เกิดนั้นได้พบอะไร พบใคร มีเรื่องราวอะไร ในโลกยุคนั้นมีอะไร เป็นอย่างไร แม้แต่เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานบ้าง เกิดเป็นคนในชาติปางต่างๆ เกิดดี เกิดชั่ว เกิดตกต่ำ เกิดได้ดี เกิดฉลาด เกิดโง่ เกิดอะไรต่างๆ อย่างที่กล่าวไปบ้างแล้วนั้น ท่านก็ตรวจสอบความจริงจากที่ท่านเคยผ่านเคยพบจากสัญญาเก่า หรือจากความจำเก่า หรือจากฮาร์ทดิสที่ท่านบันทึกไว้ คือคนแต่ละคนนี่ ในจิตวิญญาณเป็นฮาร์ทดิสบันทึกไว้ทั้งนั้นแหละ

คุณทั้งหลายที่นั่งอยู่ขณะนี้ที่มีจิตวิญญาณบันทึกความจำเรียกว่า “สัญญา” บันทึกไว้ทุกคนเหมือนกับฮาร์ทดิสของคอมพิวเตอร์ บันทึกไว้ในนั้นทั้งนั้นแหละ ทวาร ๖ ของคุณรับรู้ คุณจะตั้งใจจำหรือไม่ตั้งใจจำ

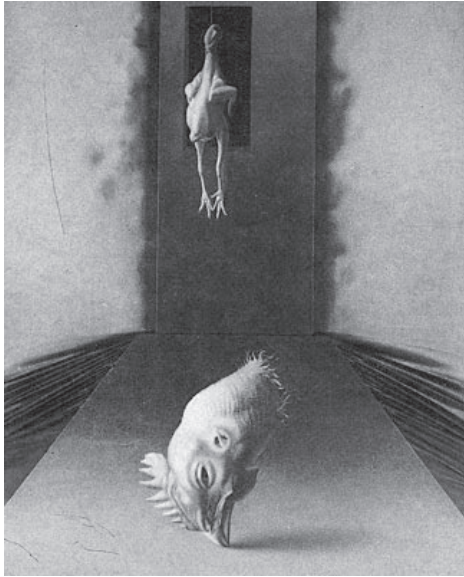
ก็ตาม มันบันทึกไว้ทั้งสิ้นเลย เฉพาะแค่สามัญสำนักคุณจะนึกไม่ออกหรือ
 ว่าคุณเคยเกิดเคยผ่านเคยเป็นอะไรมา คุณนึกไม่ออกหรือ แต่ในตัว
 อัศจรรย์ ในตัวจิตวิญญาณของเรา มันมีสัญญา มันมีฐานความจำที่
 บันทึกอะไรต่างๆ ของเราที่ผ่านมา มันบันทึกไว้หมด ไม่ตกหล่นเลย แต่
 คุณไม่มีความสามารถย้อนระลึกเข้าไปรู้ความจริงนี้ได้ (ไม่มีบุพเพนิวาสานุสติ
 ญาณดังกล่าวแล้ว จึงยังไม่สามารถระลึกได้)

ถ้าคุณมีความสามารถได้ฝึกฝนแล้วก็สามารถระลึกย้อนกาล
 ระลึกไปรู้ความจริงที่ตนเองได้ผ่านสิ่งต่างๆมา แต่สิ่งที่เราไม่เคยผ่านมา เรา
 ย้อนกาลไปอย่างไรก็ไม่พบหรือเพราะแต่ละชาติเราไม่ได้ผ่านพบ เรา
 ไม่เกิดเราก็ไม่ได้ผ่านพบ เราก็ไม่รู้ เราไม่เคยไปเป็นไปผ่านมา เราก็
 ไม่มีความจำ เราไม่เกี่ยวข้องไม่ได้ไปสัมผัส สัญญาก็ไม่ได้บันทึก เราก็
 ไม่สามารถที่จะระลึกมารู้ได้ มันก็ไม่มีอะไรจะมาให้ระลึก อย่างไรก็ตาม
 ไม่ออก แต่ถ้าเราได้สัมผัสได้ผ่านมา มันจะจดบันทึกเป็นความจำไว้หมด
 แม้เราไม่ตั้งใจจำ แม้ว่าขณะนี้เรายังระลึกไม่ได้แต่มันก็มีอยู่ในจิตวิญญาณ

เพราะฉะนั้นถ้าเราฝึกฝนจิต ฝึกฝนทางธรรม ฝึกฝนแล้วก็
 หัดระลึกชาติ ฝึกย้อนระลึกกาล หรือจะไม่ฝึกก็ตาม ถ้าคุณปฏิบัติธรรม
 จนมีคุณสมบัติบรรลุนิพพานไปได้สูงในระดับหนึ่ง คุณจะมีความรู้ความ
 สามารถนั้นย้อนระลึกชาติได้เอง ระลึกได้ว่าเราเกิดมาเท่านั้นเท่านั้นก็เป็นไป
 ตามบารมี เป็นไปตามความจริงที่เราได้ตามความสามารถนั้นๆ ของ
 แต่ละบุคคลไม่เท่ากัน ซึ่งมีรายละเอียดอีกเยอะ ที่ซับซ้อนมาก คำสอน
 เป็นสูตรสำเร็จไม่ได้ง่าย ๆ พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า “อจินไตย” แปลว่า
 มันคิดไม่ออก มันขบคิดอย่างไรก็ได้ มันสุดวิสัยที่จะขบคิดเอา ไม่มี
 สูตรสำหรับจะไขคำตอบได้ อจินไตย แปลว่า เกินกว่าคิด เกินกว่าจะเฉลย
 คำตอบได้ แต่ความจริงมันมีจริง

เพราะฉะนั้นถ้าใครสามารถบำเพ็ญประพฤติกฎปฏิบัติได้ ไปจนกระทั่งถึงเหตุปัจจัย มีครบพร้อม มันก็จะทำให้เราระลึกได้รู้ได้ ขออภัยที่อาตมาจะบอกว่า แม้แต่อาตมาก็สามารถทำได้ระลึกได้บ้าง ไม่มากนักหรอก ยิ่งไกลพระพุทธเจ้าอีกนักกว่านัก พระพุทธเจ้าท่านระลึกได้มากมายจริงๆ อาตมานี้ระลึกได้ไม่มากนักเท่าที่บำเพ็ญมา มีบารมีเท่านั้น มีความสามารถเท่านั้น ก็จึงเห็นจริงเชื่อจริงว่าเป็นจริง ที่พูดไปนี้ไม่ได้वादอุตริมนุสธรรมอะไร แต่พูดไปบอกไปเพื่อยืนยันความจริงเท่านั้นว่า สามารถเกิดได้เป็นได้ในมนุษย์ มนุษย์ที่รู้จักกันเห็นกันนี้แหละ พวกคุณก็รู้จักอาตมา อาตมาก็เห็นพวกคุณ คุณก็เห็นอาตมา ก็เล่าสู่กันฟัง เปิดเผยสู่กันฟัง ไม่ได้มีจิตลามกอยากจะवादโอ้ความเก่งความสามารถอะไร แต่ต้องการเปิดเผยความจริงสู่ฟัง อ้างอิงหลักฐานความจริง นี่คือการแสดงออกของ “เอทิสฺสโก” คือบอกความจริงออกไปแล้ว มันทำทนายให้มา พิสูจน์ ว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ ที่ทุกคนจะรู้ได้ด้วยตนเองเป็น “ปัจจุตตัง” เมื่อใครได้มาพิสูจน์ด้วยตนเอง แล้วตนจะรู้ได้ด้วยตนเองว่า ความจริงนี้เป็นไปได้จริง ไม่ใช่สิ่งเพ้อฝัน ไม่ใช่สิ่งที่เอามาหลอกมาลวงกัน ถ้าผู้ใดปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้อง ปฏิบัติธรรมอย่างมี “สัมมาทิฐิ” จะเกิดความรู้ยิ่งในสิ่งที่บรรลุนิจจัง เหมือนอย่างที่พระพุทธเจ้าท่านทรงบรรลุตรัสรู้มาแล้ว

อย่างที่อาตมากล่าวแต่ต้นแล้ว ว่า เราเป็น “คน” เหมือนพระพุทธเจ้า เราจะปฏิบัติธรรม ให้มีคุณธรรมคุณสมบัติ มีความสามารถ ความเจริญ มีความวิเศษ เหมือนอย่างที่พระพุทธเจ้าท่านเป็นท่านมีได้โดยไม่สงวนลิขสิทธิ์ ทุกคนเป็นได้เหมือนท่านเป็น เพราะเป็นคนเหมือนกัน ที่อาตมาย้ำตรงนี้ย้ำว่าเป็นคนเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเมื่อท่านดีได้ ท่านสามารถบริสุทธิ์ศีล ๕ ได้ เราก็ยอมบริสุทธิ์ศีล ๕ ได้ คนสามารถมีศีล ๕ ซึ่งเป็นศีลพื้นฐาน เป็นศีลเบื้องต้นต่ำที่สุดแล้วของคนในศาสนาพุทธ



ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดัวเขาเมียใคร ไม่พูดปด ไม่ดื่มเหล้า คีล
 ทั้ง ๕ ข้อนี้ เป็นบาปสมมาจาร คือเป็นสิ่งที่ไม่ดี ถ้าเราประพฤติอย่างนั้น
 มันก็เป็นความประพฤติที่ไม่ดี เมื่อสั่งสมการประพฤติไม่ดีนั้นลงไปในตัว
 เรา มันก็จะกลายเป็นสมบัติของเรา ที่จะนำพาเราเกิด นำพาเราเข้าไปใน
 ชาติต่อๆไป สิ่งที่เราประพฤติหรือกรรมที่เรากระทำนั้นแหละเป็นสมบัติที่
 จริง ฆ่าสัตว์เป็นกรรม ลักทรัพย์หรือว่าขี้โกงเขา หุจริตเขา เป็นกรรม
 กรรมชั่วทั้งนั้นแหละ ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ผิดัวเขาเมียใคร พูดปด เป็น
 กรรมชั่วทั้งสิ้น กินเหล้าก็เป็นกรรมชั่ว เหมือนกันเท่ากับฆ่าสัตว์ลัก
 ทรัพย์ หรือทั้ง ๕ กรรมนั้นแหละ นอกจากคีลเบื้องต้น ๕ ข้อแล้ว ก็ยัง
 มีคีล ๘ คีล ๑๐ จุลคีล มัชฌิมคีล มหาคีล โอวาทปาติโมกข์คีลมีอยู่อีก
 เยอะแยะ ที่จะต้องงดเว้นออกมา แต่เราต้องปฏิบัติคีล ๕ ให้ได้ก่อนแล้ว
 ค่อยเพิ่มเป็นคีล ๘ คีล ๑๐ จริงๆแล้วพุทธศาสนิกชนต้องเรียนรู้จุลคีล

มัชฌิมคีล มหาคีล เพราะเป็น“ศีลธรรมนุญ”ต้นแบบของศาสนาพุทธที่เป็น“อเทวนิยม” ซึ่งจะต้องเลิกละลด เว้นขาด คือไม่ประพฤติกันอย่าง เป็นพุทธจารีตกันมาก่อน และศีลธรรมนุญทั้ง ๓ หมวดนี้มีนัยสำคัญตาม ลำดับต้น-กลาง-ปลาย เป็นขั้นตอนซ้อนอยู่ในจุลคีล-มัชฌิมคีล-มหาคีล

เพราะฉะนั้นผู้ที่ เป็นพุทธศาสนิกชนทุกคน เบื้องต้น เอาแค่ คีล ๕ ข้อนี้มาพิสูจน์ เมื่อเริ่มต้นปฏิบัติก็เอา ๕ ข้อนี้ ให้ครบ ภาย วาจา ใจ เราต้องพยายามปฏิบัติประพฤติจริง เพื่อปรับปรุงตนเอง จะได้สะสมทรัพย์ ใสจิตวิญญาณ สะสมบุญบารมี สั่งสมอำนาจจิตให้แก่ตนเอง ซึ่งอำนาจนี้ เป็นของตนเอง จะไม่มีใครบันดาลอำนาจนี้ให้เราได้ ศาสนาพุทธไม่ได้ คิดว่ามีพระเจ้าใช้อำนาจ บันดาลบันดาลให้เราเก่ง ให้เราดี ให้เราประเสริฐ ให้เราร่ำรวย ให้เราจน ไม่ได้มีอำนาจเหล่านั้นบันดาล ศาสนาพุทธไม่ได้ คิดอย่างนั้น ไม่ได้เชื่ออย่างนั้น

เจ้ากรรมนายเวรของพุทธนั้นเป็นฉันใด?

พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ไว้ **ตัวเราเอง เป็นผู้บันดาลตัวเราเอง** มีกรรมมีวิบากของเราเองบันดาลบันดาลเรา ไม่มีเจ้ากรรมนายเวรหรือพระเจ้า ที่ใดๆมาบันดาลเลย ถ้าพุทธศาสนิกชนไปเชื่อว่าเรามีเจ้ากรรมนายเวรมี พระเจ้าบันดาลบันดาล ให้เราเป็นเช่นนั้นเช่นนี้ ถือว่าถูกครึ่งหนึ่ง ผิดครึ่ง หนึ่ง ที่ว่าถูกคืออะไร ถูกคือสิ่งที่คุณเข้าใจว่ามีเจ้ากรรมดลบันดาล นั้นก็ ใช่! แต่ถ้าคุณไปเข้าใจว่าเจ้ากรรมคือใครก็ไม่รู้ **ที่มีอำนาจนอกตัวเรา ไม่ใช่ เรา** แล้วบันดาลให้เราเป็นไป หรือควบคุมชีวิตของเรา คอยบันดาลให้เป็น เช่นนั้น ให้เป็นเช่นนี้ แล้วเข้าใจว่านั่นแหละคือ“เจ้ากรรม”ของเรา ถ้าคิด

เช่นนั้น ผิดนะ เพราะศาสนาพุทธนั้นไม่มีเจ้ากรรมนายเวรนอกตัวเรา

พระพุทธรูปเจ้าท่านตรัสว่า เรานี่แหละ เป็นเจ้ากรรมนายเวรของเราเอง เรามี “กรรมเป็นของของตน” เป็น “กัมมัสสกะ” ตนทำกรรมอะไรไว้ กรรมนั้นจะเป็นผลเป็นวิบากเป็นทรัพย์ เป็นอำนาจที่จะพาเราเป็นไป เรียกว่า “กัมมโยนิ” กรรมนี้จะพาเราเกิด กัมมโยนิแปลว่ากรรมพาเราเกิด เราจะเกิดดีเกิดชั่ว เกิดรวยเกิดจน เกิดสุขเกิดทุกข์ร้อน เกิดฉลาดเกิดโง่ อย่างที่กล่าวแล้ว กรรมวิบากของเราเองทั้งสิ้นบันดาลให้เป็นไป เพราะฉะนั้นคำว่า “กรรม” หรือเจ้ากรรมนั้น เรานี่แหละ! เป็นเจ้ากรรมของเราเอง ไม่มีกรรมของคนอื่นมาบันดาลเรา หรือเอากรรมของใครก็ไม่รู้ มีกรรมของคนนี้ทำนองคั้นนั้น แล้วมาบันดาลบันดาลเรา ไม่ใช่...ไม่มี! ของเราเองเท่านั้นบันดาลตัวเราเอง!

ถ้าเราทำกรรมดี สังสมกรรมดีมากๆ พลังหรืออำนาจกรรมดีกับบันดาลให้ได้ดี เกิดดี บรรลุสิ่งที่ดี มีสิ่งที่ดีมาแต่เกิดด้วย มาตั้งแต่มียีนส์ของเราเลย อย่างนี้เป็นต้น มีกรรมเป็นของของเรา เรียกว่า “กัมมัสสกะ” และ เราต้องรับมรดกกรรมของเราด้วย เรียกว่า กัมมทายาท ต้องรับมรดกกรรมที่เป็นวิบากของเราเอง ไม่รับก็ไม่ได้ด้วย เราทำกรรมชั่ว แล้วเราบอกไม่เอา อันนี้เราไม่เอา โยนทิ้งหรือเอาไปแบ่งๆให้ใครๆ ชะ ไม่ได้ เราต้องรับกรรมของเราทุกชิ้นทุกอัน ไม่มีขาดตกบกพร่อง ไม่มีระเหย ไม่มีระเหิด ไม่มีสูญหายไปไหน ต้องรับกรรมของเรา เป็นมรดกของเรา เราต้องเป็นทายาทรับมรดกกรรมที่เราทำมาทั้งหมด และกรรมของเราที่ทำชั่วทำดีนี้จะสังเคราะห์กันเอง จะบวกลบคูณหารกัน อย่างที่เราคิดไม่ออกนะ เรียกว่า อจินไตย เรานึกไม่ได้ หรือคิดไม่ออก จะบวกลบคูณหารกันอย่างลึกซึ้ง ซับซ้อน ทำลายน้ำหนัก ฆ่าฤทธิ์กันเอง บาบบุญ ชั่วดี สวยงาม โง่ ฉลาด อะไรก็แล้วแต่ มันบวกลบคูณหาร

กันเองเลย อย่างซับซ้อนลึกซึ้ง ละเอียดลออเกินกว่าคนจะไปจัดการเกินกว่าคนจะเรียนรู้เอามาเป็นสูตรสำเร็จ แต่รู้ได้สำหรับผู้มีภูมิธรรมบารมีถึงขั้น นั่นคือ ดีชั่วนั้น จะลบล้างกันเองในตัวของตัวเองอย่างลึกซึ้งซับซ้อนมาก

เพราะฉะนั้น **“กรรมวิบาก”** พระพุทธเจ้าถึงตรัสว่าเป็น อนิจน โดยที่เราไม่สามารถจะไปล่วงรู้การบวกลบคุณหารกันของกรรมทั้งหลายได้ กรรมทั้งหลายจะสังเคราะห์กันอย่างไร?? ถึงได้รวมเป็นฤทธิ์แรง และก็ได้กรรมเป็นชุดๆ แต่ละชุดๆ ที่ได้นำพาเราามาเกิด อย่างคนเราามาเกิดแต่ละคนๆ มาเกิดด้วยกรรมของเราเองนะ เรียกว่า **กัมมโยนิ** กรรมของเราที่พาเราเกิดชุดหนึ่ง เป็นกรรมชุดหนึ่ง ไม่ใช่กรรมทั้งหมดของเรานะ คุณยังมีกรรมชั่วยังมีกรรมดีอยู่อีกเยอะที่สั่งสมมาไม่รู้ก็ชาตินับชาติไม่ถ้วน และกรรมในชาติเหล่านั้นบางกรรมยังตามไม่ทัน กรรมที่ตามไม่ทันเช่นกรรมชั่วนี้นี้ ยังตามไม่ทันเหมือนหมาไล่เนื้อ ถ้าหมาไล่เนื้อตามไล่เราทัน มันจะกัดขย้ำเราเอง ความชั่วนี้นี้จะทำร้ายเราเอง ความชั้วจะพาเราทุกข์ร้อน ตกต่ำพาเราทรมาณทรกรรม ต่างๆ นานา

เหมือนคนที่เกิดมาในโลกนี้ เราจะเห็นได้ในบางคน ต้องทุกข์ทรมาณโดยไม่น่าจะอย่างนั้นเลย ต้องรับทุกข์ทรมาณแสนสาหัส เป็นคนพิการบ้าง หรือไม่พิการแต่...โอ้ให้วิบากกรรมทุกข์ทรมาณอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งไม่น่าจะเป็นก็ต้องเป็น ต้องได้รับวิบาก ช้าเต็มอย่างนั้นช้าเต็มอย่างนี้ โอ้โฮ !..มากมายสาหัสเลย อย่างที่เราเคยรู้ประวัติต่างๆ รวากับนิยายต่างๆ แต่เป็นของจริงแท้ๆที่เกิดขึ้นในชีวิตคน ในสังคมมนุษย์นี้มากมาย นับชาติไม่ถ้วน **มันเป็นของตนเองทำเองทั้งสิ้นเลย** ที่เราจะเวียนว่ายตายเกิดเป็นอย่างนั้นก็ได้ เลวร้ายกว่านั้น ทุกข์ร้อนกว่านั้น หยาบ หนักหนาสาหัสตกต่ำกว่านั้นก็ได้ ดี สูง ประเสริฐ สบายก็ได้

การเปลี่ยนแปลงของชีวิต ฤทธิ์ของกรรมเก่า และกรรมใหม่ อย่างไรจะแรงกว่ากัน?

เราจะสามารถมีชีวิตในชาติหนึ่งๆนี้ มีชีวิตอยู่ได้ด้วย ๒ อย่าง อย่างที่ ๑.ก็อยู่ได้ด้วยกรรมบันดาล **กรรมอดีตมีฤทธิ์แรงพาเราเป็น พาเราไป** นี่ส่วน**กรรมเก่า** กรรมอดีตพาเราเป็นพาเราไป ให้เป็นเช่นนั้น มีอำนาจบันดาลชีวิตให้เราเป็นไป ตามวิบากเป็นอำนาจที่เราได้ทำไว้แล้ว แต่...ก็ไม่ได้หมายความว่า ต้องตายตัว **พรหมลิขิต**อย่างไรก็จะต้องเป็น อย่างนั้น เป็นอื่นไปไม่ได้ ต้องเป็นตามกรรมเก่าที่ทำไว้แล้วนี้ อย่างที่แยงแท้ แน่นนอน เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ดังที่ชาวลัทธินอกพุทธ ที่ชื่อว่า **บุพเพกตเหตุ วาทะ** เขายึดถือกัน ของพุทธนั้น..**กรรมเก่ามีฤทธิ์ กรรมใหม่มีผล** ซึ่งมีนัย ที่ต่างกันอยู่อย่างสำคัญ

๒.กรรมใหม่ **กรรมใหม่** นี้จะมีฤทธิ์มีแรงไปบวกลบคุณหารกับ **กรรมเก่าหรือกรรมอดีต** จึงสามารถลด สามารถเพิ่ม ทำให้สถานะเราดีขึ้น ทำให้สถานะเราทรุดลง ทำให้เราทุกข์เพิ่ม ทำให้เราทุกข์ลดลง ทำให้เราสบายยิ่งขึ้น ทำให้เราสบายน้อยลง ซึ่งก็คือ **กรรมใหม่** ที่ทำชั่ว หรือทำดี ทำกุศล หรือทำอกุศล นั้นแหละจะเป็นตัวแปรที่สำคัญ ที่จะสามารถ เปลี่ยนให้เรา ดีขึ้น หรือแยลงได้ **กรรมปัจจุบัน ที่เป็นกรรมใหม่** นี้แหละ เป็นตัวสำคัญยิ่ง **ที่สามารถทำให้เราเปลี่ยนแปลงไปได้ด้วยตัวเราเอง** **แท้ๆ** ไม่ใช่พระเจ้าหรือเทพเจ้าหรืออำนาจศักดิ์สิทธิ์ใดอื่นเปลี่ยนแปลง หรือสั่งการบันดาลบันดาล มาทำให้เราดีขึ้น หรือให้เราแยลงเป็นอันขาด **เราเองแท้ๆ ทำกรรมเองแท้ๆ** ที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเราให้ดีขึ้นหรือแยลง แม้แต่“กรรมเก่า”ที่เคยมีฤทธิ์มีแรงมาแต่อดีตทำให้เราเป็นเราเกิด เราก็

สามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วย**กรรมใหม่หรือกรรมปัจจุบันของเรา**นี้เอง

พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ความจริงนี้ แล้วเอามาประกาศสอนให้รู้ว่า ศาสนาพุทธนี้เชื่อ**กรรม** ไม่ได้เชื่อเทพเจ้าหรือพระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นผู้บันดาลสิ่งอย่างโน้นอย่างนี้ ซึ่งคนไม่ค่อยรู้จักเทพเจ้าหรือพระเจ้าว่าเป็นรูปร่างยังไง อยู่ที่ไหน มีตัวตน มีลักษณะอย่างไร เป็นกลุ่มอำนาจจริงๆอย่างไหน ไม่ค่อยรู้จักจริงแท้ไทร่ ก็เลยเชื่อว่ามีพลังอะไรอันหนึ่งบันดาลแต่ละคนๆอยู่ พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วจริง และรู้แจ้งในอำนาจบันดาลเหมือนกัน **แต่อำนาจบันดาลนั้นไม่ใช่ผู้ใดมาบันดาลเรา** ไม่ใช่เทพเจ้าหรือพระเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ขอภยันนะที่อาตมาบรรยายไปนี้เป็นความรู้ของศาสนาพุทธ เพราะงั้นก็อาจจะไม่เหมือนกันกับหลายศาสนา ก็ต้องขออภัยอย่างมาก ไม่มีใจที่จะไปลบหลู่เบ่งข่มอันนั้นอันนี้ ต้องขออภัยอย่างจริงจัง ขอเปิดเผยความจริงใจอันนี้ไว้ก่อน อาตมาขอพูดถึงสังกรรมของพระพุทธเจ้าเท่านั้นว่า พระพุทธเจ้าเป็นเช่นนี้ ท่านระลึกชาติไปได้ ท่านรู้ว่าท่านเกิดมาก็ชาติๆ ผ่านศาสนาต่างๆ ทั้งศาสนาอย่าง**เทวนิยม** ศาสนาที่มีพระเจ้า มีเทพเจ้า มีอยู่เยอะ มีอยู่ประจำโลกประจำเอกภพ ซึ่งท่านเคยศึกษามาแล้ว มีอยู่ตลอดกาลนานไม่มีสูญสิ้น ไม่มีเวลาว่างโลกไม่มีเวลาว่างจากศาสนาที่มีพระเจ้า หรือโลกไม่เคยว่างจากศาสนาเทวนิยม

แต่ศาสนาที่เป็น**อเทวนิยม**อย่างศาสนาพุทธนั้น โลกมีช่วงว่าง มีวาระที่ว่างจากศาสนาพุทธ คือในโลกยุคนั้นโลกไม่มีศาสนาพุทธ ไม่มีผู้มีความรู้ในศาสนาพุทธ เป็นโลกที่ว่างจากศาสนาพุทธนั้น มีในมหาจักรวาล

ในโลกใบหนึ่ง หมุนเวียนเกิดมานานนับไม่รู้กี่ล้านๆปีแล้ว มีชีวะ มีมนุษย์ มีสัตว์โลกเกิดหมุนเวียนอยู่ มีนักวิทยาศาสตร์พยายามประมาณว่า โลกใบนี้ เกิดมาหลายล้านๆปีแล้ว เขาก็ว่ากันไป ประมาณกันถูกมั่งผิดมั่ง ก็ว่าไปเถอะนะ

พระพุทธเจ้าเองท่านตรัสเลยว่าท่านไม่รู้ โลกนี้เกิดตั้งแต่เมื่อใด ท่านไม่รู้จุดเริ่มต้น ท่านตรัสบอกตรงๆเลยว่า ท่านไม่มีความรู้เรื่องนั้น ส่วนสิ่งที่ท่านรู้อันเป็นประโยชน์สังสาระต่อมวลมนุษยชาติ พระองค์ก็เอามาประกาศแก่โลก สั่งสอนมนุษย์ในโลก

ยุคพุทธันดรเกิดได้เมื่อไหร่?

พระพุทธเจ้าท่านระลึกชาติไปหยั่งรู้อะไรต่ออะไรในยุคกาลที่ผ่านมา ตามที่ท่านได้เกิดได้พบผ่านมาหมดทั้งยุคที่มีศาสนาพุทธ และแม้แต่ยุคที่ไม่มีศาสนาพุทธ ยุคที่ไม่มีพระพุทธเจ้าอุบัติ และยุคที่ไม่มีความเป็นศาสนาพุทธเหลืออยู่เลย เรียกยุคนั้นว่า **“พุทธันดร”** เป็นศัพท์วิชาการทางศาสนาพุทธ หมายถึง *ช่วงเวลาที่โลกว่างพระพุทธศาสนา คือช่วงเวลาที่ศาสนาของพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งสูญสิ้นแล้ว และพระพุทธเจ้าพระองค์ใหม่ยังไม่อุบัติ* หมายความว่า ยุคนั้นหรือในกาละช่วงเวลานั้นศาสนาพุทธไม่มีเหลือรูปรอยหรือซากความเป็นพุทธอยู่ในโลก ไม่มีใครรู้จักศาสนาพุทธ มีแต่ศาสนาอื่นๆ ช่วงระยะเวลาที่ไม่มีศาสนาพุทธนี้จะยาวจะสั้นต่างกันไป พันปี หมื่นปี แสนปี ล้านปี แล้วแต่เหตุปัจจัยของมวลมนุษยย์ ช่วงที่โลกไม่มีศาสนาพุทธ คนไม่รู้จักศาสนาพุทธ หรือเนื้อหาอันเป็น“โลกุตระ”เป็น“อเทวนิยม”ไม่มีแล้วในคนยุคนั้นๆ ศาสนาพุทธไม่ได้เกิดไม่ได้มีในยุคนั้นแล้ว มีแต่ศาสนาอื่น ที่เป็นศาสนา“เทวนิยม”เกือบทั้งนั้น กาลเวลาอย่างนี้ หรือยุคอย่างนี้เรียก “พุทธันดร”

ยุคที่เป็นพุทธันดร คือยุคที่คนในยุคนั้นยังเป็นคนดี มีคุณธรรมกันทั้งนั้น ซึ่งไม่จำเป็นที่ศาสนาพุทธจะต้องเกิดมาช่วยโลก และ

อีกยุคหนึ่งคือ ยุคที่คนในยุคนั้นคุณธรรมเสื่อมกันมากแล้ว คนต่างก็เลวร้ายกันจนศาสนาพุทธช่วยไม่ได้ เพราะคนในยุคนั้นไม่สามารถเรียนรู้โลกุตรธรรมกันได้แล้ว แม้แต่กุศลโลภก็แค่นั้นคนยุคนั้นก็ยังมีกันได้ยากขนาดปัจจุบันนี้เพิ่งจะ พ.ศ. ๒๕๕๑ ชาวพุทธเองแท้ๆจะสนใจหรือจะฝึกไฟเรียนรู้แสวงหาเอาโลกุตรธรรมให้ได้ก็ยิ่งหายากยิ่งแล้ว ทั้งๆที่“โลกุตรธรรม” นั้นมีคุณค่าสูงส่งยิ่งกว่าเพชรกว่าทอง กว่าลาภยศสรรเสริญอยู่ตั้งๆ

ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาที่มีประจำโลกอยู่ตลอดทุกยุคทุกสมัยทุกกาละ แต่เป็นศาสนาที่จะเกิดขึ้นมาเป็นช่วงๆคราวๆ แล้วก็จะหมดความเป็นศาสนาพุทธไปไม่เหลือเนื้อหาไม่เหลือรูปรอยเศษซากของศาสนาพุทธเลย กาละที่ไม่มีศาสนาพุทธ จะไม่มีเป็นช่วงๆ แล้วก็ก็มีศาสนาพุทธเป็นช่วงๆ ระยะเวลาหลายพันปีบ้าง ระยะเวลาหมื่นปีบ้าง ระยะเวลาแสนปีบ้าง ไม่ตายตัว ซึ่งมีสลับสับวนกันไปมาอยู่ในกาละของโลก เพราะศาสนาพุทธเป็น“อเทวนิยม” และเป็น“โลกุตระ” มี“นิพพาน”ที่มีความเป็น“อนัตตา” เป็นเนื้อหาสูงสุด **ไม่ใช่ศาสนาที่เป็น“เทวนิยม” ที่เชื่อถือในความเป็น“อัตตา”หรือ“อาตมัน” ที่มีอยู่“นิรันดร”** ซึ่งได้แก่ศาสนาต่างๆ เกือบทั้งโลก มีอยู่ประจำโลกมนุษย์ ดังนั้นในโลกนี้จึงมีระยะเวลาที่ว่างจากศาสนาพุทธอันเป็น“อเทวนิยม” เป็นช่วงๆ แต่ศาสนาที่เป็น“เทวนิยม” หรือศาสนาที่นับถือพระเจ้านั้น มีอยู่ในโลกทุกยุคทุกเวลาตลอดกาลนาน

แม้ในยุคที่ศาสนาพุทธเกิดอย่างขณะนี้ ศาสนาที่พระพุทธเจ้าสมณะโคดมตรัสรู้แล้วก็ประกาศแสดงธัมมจักกัปปวัตตนสูตร เป็นพระธรรมบทแรก ในวันเพ็ญเดือน ๘ ย้อน ๒๕๕๑ บวกอีก ๔๕ ปี ศาสนาพุทธเกิดและยาวนานมา ๒๕๙๖ ปีแล้ว ในช่วงขณะนี้ก็เป็นศาสนาพุทธ แต่ก่อนพระพุทธเจ้าจะประกาศธรรม ก่อน ๒๕๙๖ ปีนั้นนะ ศาสนาพุทธยังไม่เกิด พอพระพุทธเจ้าประกาศศาสนาพุทธในวันเพ็ญเดือน ๘ เทศน์

ธัมมจักกัปปวัตตตสนสูตรแก่ปัญจวัคคีย์บทสำคัญ ก็เกิดพระธรรมขึ้นมา แล้ว
 อัญญาโกณฑัญญะก็บรรลุธรรม ที่ไทยเรานับถือกันเป็น“วันอาสาฬหบูชา”
 ซึ่งนับเอาความสำคัญ ๓ ประการนี้เอง คือ ๑. มี**พระพุทธเจ้า**อุบัติแล้ว
 ๒. พระพุทธเจ้าเทศน์เป็นคำสอนก็เกิด**พระธรรม** ๓. อัญญาโกณฑัญญะ
 บรรลุธรรมขึ้นมา ประกาศตัวเป็นพระสาวก บวชเป็น**พระสงฆ์**องค์แรก
 จึงเป็นวันที่มีครบ“*พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์*”ในวันเพ็ญเดือน ๘
 พระไตรรัตน์เกิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาจนถึงวันนี้ ผู้รู้เมืองไทยจึงจัดเป็น
 วันสำคัญทางศาสนาพุทธวันหนึ่ง เรียกว่า“วันอาสาฬหบูชา” ซึ่ง อาสาฬหะ
 หมายถึงเดือน ๘ ทางจันทรคติ หรือช่วงระหว่างเดือนมิถุนายน-กรกฎาคม

มีโบราณจารย์ผู้รู้ท่านประมาณไว้ว่า ศาสนาพุทธของพระ
 สมณะโคตมพระองค์นี้จะมียืนยาวไป ๕,๐๐๐ ปี ตอนนั้นก็ยืนยาวมาได้
 ๒๕๙๖ ปีแล้ว แล้วก็ดำเนินไป จากนี้ไปยังเหลืออีกเท่าไร บวกกลับกัน
 ดูถึง ๕,๐๐๐ ปีจะหมดศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธจะไม่เหลือแล้ว เมื่อเลย
 ๕,๐๐๐ ปีไปในช่วงต้นคนจะรู้แต่ภาษาเรียกชื่อว่า“พุทธ”แต่เนื้อหาไม่มีแล้ว
 ต่อมาก็รู้ศาสนาพุทธกันแค่ศึกษาตามประวัติศาสตร์ที่กล่าวถึงกันไปเป็น
 ช่วงกลาง แล้วค่อยมีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาประกาศศาสนาพุทธขึ้นมาใหม่
 หรือในบางพุทธันดร ช่วงปลายสุดท้ายจะไม่รู้จักศาสนาพุทธเลย เพราะแม้
 แต่ประวัติศาสตร์ก็ไม่มีคำว่า“ศาสนาพุทธ”ให้ศึกษา จนกว่าพระพุทธเจ้าจะ
 ออุบัติขึ้นมาประกาศศาสนาพุทธขึ้นมาใหม่โลกจึงจะรู้จักศาสนาพุทธ

ที่ว่าไม่มีศาสนาพุทธนั้น บางยุคยังมีชื่อศาสนาพุทธอยู่ แต่ไม่มี
 ความเป็น“**โลกุตระ**”และความเป็น“**อเทวนิยม**”ที่เป็นเนื้อหาแท้ๆของศาสนา
 พุทธ สารลัจจะของพุทธทั้ง ๒ นี้ได้หมดไปจากโลกจากสังคมมนุษย์กัน
 แล้ว จะเหลือก็แต่ศาสนาเป็น“เทวนิยม”ไปหมด ไม่เหลือศาสนาพุทธที่
 เป็น“อเทวนิยม”อยู่ในโลกแล้ว เกินห้าพันปีไปแล้วนี่เป็นอันหมดความเป็น
 พุทธศาสนา โดยเฉพาะ**สารลัจจะที่เป็นเนื้อหา“โลกุตระ”และ“อเทวนิยม”**

การขอให้พระรัตนตรัยบันดาล ทำไมจึงเพี้ยน?

เหมือนอย่างยุคนี้ขณะนี้ ศาสนาพุทธผ่านมาถึง ๒๕๙๖ ปีแล้ว ชาวพุทธเองนี่แหละยังรู้จักศาสนาพุทธผิดๆ เพี้ยนๆ กลายเป็นพุทธแบบ **เทวนิยมกัน**..อาตมาว่ากว่าก่อนกว่าเครื่องเกือบจะทั้งหมดแล้วมั้งในเมืองไทย เรายังมีประชากร ๖๓-๖๔ ล้านคนนี่ นับถือศาสนาพุทธกว่า ๙๕% เสร็จแล้วก็เข้าใจหรือนับถือศาสนาพุทธอย่างที่มีสิ่งบันดาลบันดาล มีสิ่ง ลึกลับ มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แม้แต่เป็นพระแท้ๆยังอวยพรว่า “ขอให้สิ่ง ศักดิ์สิทธิ์บันดาลบันดาลฯ ขอให้พระรัตนตรัยบันดาลบันดาลฯ” อันนี้ผิด ชัดๆ ไม่ใช่ของพุทธเลย เป็นเรื่องนอกกริต เป็นความยึดถือแบบ**อิสสร นิมมานเหตุวาทะ** ซึ่งเป็นของลัทธิอื่นศาสนาแบบอื่น ที่ไม่ใช่พุทธ เป็น ความนับถือที่ผิดเพี้ยนไปจากพุทธ เรียกว่าความนับถือที่นั่นมันเพี้ยนออกไป นอกกริตของพระพุทธเจ้าเป็นอิสสรนิมมานเหตุวาทะ **อิสสระ หรืออิศวร** แปลว่าพระเจ้า, เทพเจ้า ผู้มีอำนาจ มีฤทธิ์เดช **นิมมาน**ก็คือ เนมิต หรือ การทำ, การสร้าง ผู้เชื่อว่า พระเจ้าเนรมิต พระเจ้าเป็นเหตุ เหตุเกิดจากการเนรมิตของพระเจ้า ไม่ใช่กรรมเป็นเหตุ ไม่ได้นับถือกรรมเป็นเหตุ หรือ“กรรม”เป็นผู้พาเกิดมาเป็นตามแบบพุทธ แต่นับถือพระเจ้าเป็นเหตุ เป็นที่มา นับถือว่ามีสิ่งๆหนึ่งบันดาลให้เกิด ไม่ใช่กรรมนำเกิด จึงไม่ใช่ ศาสนาพุทธ เพราะเป็นการนับถือในแบบที่เพี้ยนผิดออกไปจากศาสนาพุทธ

พุทธศาสนิกทุกวันนี้เพี้ยนไปหลงนับถือเทพเจ้า เทวดาบันดาล สิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาล อะไรบันดาลก็แล้วแต่ ทั้งๆที่ไม่เห็นไม่รู้ตัวตนหรอก แต่นึกว่าเป็นอะไรที่มีพลังพิเศษแล้วก็บันดาล ไม่เชื่อกรรมไม่เชื่อวิบากที่ตน

ทำแล้วกับันดาลตนให้เป็นไป เพียงไปเชื่อผิดๆ ทุกวันนี้ผู้เชื่อกันเช่นที่ว่านี้มีเท่าไรหรือหลาย อาตมาว่า มากกว่าครึ่งของชาวพุทธ เกือบจะหมดเลยละมัง แม้แต่พระเรียนจบเปรียญ ๙ จบด็อกเตอร์ทางพุทธศาสตร์ขนาดไหนมาได้บวชได้เรียนมา ๗๐ ปี ๘๐ ปี ก็ยังเข้าใจผิดเป็น**อิสสรนิมมานเหตุวาทะ** ยังไปเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้บันดลบันดาลให้เราเป็นไปอยู่ ไปเชื่อผิดๆ อย่างนั้น..เอยะ เพียงไปปานนั้นจริงๆ แค่พุทธศาสนาผ่านไป ๒๕๕๖ ปี

เพราะฉะนั้นศาสนาพุทธจึงไม่ใช่ต้นๆ ต้องเข้าใจให้ดีๆ และก็สามารที่จะรู้แจ้งเห็นจริงได้ไม่่ง่ายนัก จึงเป็นศาสนาเกิดเป็นยุคๆ มีได้ อยู่ชั่วระยะหนึ่งแล้วก็หมดไปในโลก ต่างจากศาสนาที่มีพระเจ้า ที่เชื่อว่า มีสิ่งบันดาล ซึ่งมีมาตั้งแต่มนุษย์ดึกดำบรรพ์ ที่ยังไม่มีความรู้อะไรก็เชื่อผี เชื่อพลังลึกลับ มีพิธีสวดมนต์อวยพรทำพิธีการอย่างโน้นอย่างนี้ แม้แต่ที่สุดข่ามนุษย์บรูซายัญ ซาล์ตว์บรูซายัญ มีมาเก่าแก่สารพัดสารเพ อยู่ในวิภูฏสงสารนี้ วนเวียนแล้ววนเวียนอีกอยู่ในกาละ นับไม่ถ้วนหรอก

เพราะฉะนั้นก็สรุปตรงนี้ว่า ศาสนาพุทธนั้น จะต้องเข้าใจให้ถูกต้อง เมื่อเป็นพุทธศาสนิกชนแล้วต้องศึกษา อย่าให้เป็นมิจจาทิภูฏิส ออย่าออกนอกกริต ออย่าเข้าใจผิด เพราะเข้าใจผิด จึงไม่สามารถปฏิบัติ ผิก ผน เรียนรู้ตนให้เป็นอาริยชน หรือให้เป็นคนมีกรรมอันบรรลุลุธรรม ซึ่งกรรมต่างๆ นั้นเป็นสมบัติของเรา เมื่อเราทำกรรมอันเป็นอาริยะให้แก่ตนเอง ก็จะเป็นทรัพย์บันดลบันดาลเราเอง พาเราเป็นพาเราเกิด นั้นแหละคือพระเจ้าสำหรับเรา พระเจ้าที่บันดลบันดาลเรานั่นคือ “กรรม” ที่เราลังสมไว้

ในลัมมาทิภูฏิส ๑๐ ชาวพุทธต้องเชื่อใน **“สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก”** คือ เราจะทำดี ทำกุศล หรือทำชั่ว ทำอกุศล อันนั้นแหละเป็นผลกรรมเป็นวิปากที่เป็นทรัพย์ ที่เป็นสมบัติของเรา ไม่มีใครแย่งไปได้ หรือจะแบ่งใครก็ไม่ได้ หั้งไม่เอาก็ไม่ได้อ เพราะ **“กัมมทายาโท”** (กัมมทายาท)

เราต้องเป็นทายาทรับมรดกกรรมที่เราทำ เป็นผลเป็นวิบากของเรา ทำดีก็ต้องเอา ทำชั่วก็ต้องเอา ไม่เอาไม่ได้ ปฏิเสธไม่ได้ ผลกรรมที่เราทำต้องรับไว้เป็นของเราทั้งหมด ผลกรรมจะส่งให้เราเป็นให้เราก็คง ถ้าดีก็ส่งผลดี ถ้าชั่วก็ส่งผลทุกข์ - ตกต่ำ - เลวร้าย ตามที่อาตมาอธิบายค้างไว้ว่า คนเราก็คงเกิดมาจากกรรมเก่า กรรมเก่าทำให้เราก็คงเกิดเราเป็นดอกฟ้า หรือหมาวัด ก็มาจาก “กัมมโยนิ” หรือกรรมเป็นกำเนิด



ส่วนการสั่งสมเป็นเผ่าพันธุ์ คือ “กัมมพันธุ์” เป็นพันธุ์สัตว์นรก พันธุ์ชั่ว พันธุ์เลว เป็นพันธุ์ทุกข์ร้อน ก็จะพาเราเกิดมาทุกข์ร้อน ถ้าเราเป็นพันธุ์ของเทวดา เป็นพันธุ์ที่ดี ก็จะพาเราเกิดดี เกิดสุข เกิดฉลาด เกิดเป็นคนดี อันนี้เราทำเองทั้งสิ้นเลย จึงเรียกว่ากรรมเป็นของเราเอง แล้วบันดลบันดาลเราเอง ไม่มีอะไรมาบันดลบันดาลให้เรา

ทำไมลัทธิเชื่อ“กรรมเก่า” พุทธจึงไม่เอาด้วยทั้งหมด?

เพราะฉะนั้นบางลัทธิ ที่เรียกว่า “**บุพเพกตเหตุวาทะ**” ซึ่งก็ไม่ตรงกับพุทธทีเดียว แต่มีส่วนเป็นพุทธอยู่บ้าง บุพเพกตตะ แปลว่า กรรมที่ทำแล้ว เป็นเหตุให้เราเป็นเราไป เรียกว่ากรรมเก่าบ้านดาลเรา ให้เราเกิด ให้เราเกิด ก็เป็นส่วนจากกรรมเก่าด้วย ศาสนาพุทธรับส่วนนี้ แต่ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นว่า...เที่ยงแท้เป็นพรหมลิขิตขีดเส้นตายตัว ต้องเป็นไปตามพระเจ้าสั่ง หรือพระเจ้าบ้านดาลเท่านั้น

แต่ศาสนาพุทธนั้น เราสามารถทำ“กรรม”ของเราเองขึ้นมา เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างได้ ทำให้สิ่งที่ดี สิ่งที่ไม่ดีนี้เปลี่ยนแปลงได้ **โดยกรรมปัจจุบัน เราทำกรรมปัจจุบันนี้แหละเป็นสิ่งสำคัญ** ที่จะล้มล้าง เปลี่ยนแปลง หรือไปแก้ไขอำนาจของความเป็นพระเจ้า หรืออำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่จะบันดาล ให้เราแปรเปลี่ยนไปสู่ที่ดี หรือไปสู่ที่ต่ำได้

กรรมปัจจุบัน ที่เราสามารถทำ“กรรม”ของเราเอง ขึ้นมา เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างได้ ซึ่งกรรมของเรานี้ มันต่างจาก “บุพเพกตเหตุวาทะ” ของศาสนาที่เชื่อแต่ว่ามีพรหมลิขิต มีฟ้าลิขิต มีพระเจ้าบ้านดาล พระเจ้าสั่งไว้แล้ว จะต้องเป็นไปตามคำสั่งของพระเจ้า เป็นไปตามสิ่งที่ฟ้าลิขิตไว้เท่านั้น เป็นอื่นไม่ได้ ถ้าใครคิดยึดมั่นถือมั่นอย่างนี้ ก็ต้องฝากชีวิตไว้กับหมอดู ต่อให้หมอดูดูได้ถูก ดูได้แม่นยำด้วย ก็ไม่สามารถดูได้ว่า คนนี้มีกรรมอย่างนี้ มีวิบากอย่างนี้ จะต้องเป็นอย่างนี้ไม่มีผิด แล้วสรุปว่า จะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ หมอดูนั้นไม่ใช่พุทธ หมอดูนั้นผิด เป็นลัทธิบุพเพกตเหตุวาทะ

แต่มีส่วนไหม ? ก็มีส่วนบ้าง ฟังตรงนี้ชัดๆ มันอาจจะยาก เพราะส่วนกรรมอดีตก็เป็นส่วนมีผล พาให้เราเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ กรรมบันดาลเราเกิด(กัมมโยนิ) กรรมที่สั่งสมจนเป็นเชื้อดีเชื้อร้าย(กัมมพันธู) และเราก็ได้ฟังกรรมอันนี้แหละของเราเอง(กัมมปฏิสรโณ) เราทำดีก็ได้ ฟังดี เราทำชั่วก็ได้ฟังชั่วของเราเอง ไม่ใช่ฟังอำนาจใดมาบันดาลบันดาล

และทุกอย่างนั้นไม่เที่ยง ไม่ได้คงที่ ไม่มีอะไรเหมือนเดิมตายตัว ไม่ใช่ว่ามีกรรมอดีตมาอย่างนั้นแล้วก็ต้องเป็นตรงตามสิ่งนั้นเลย พระเจ้าสั่งมาแล้วเกิดมาแล้วต้องเป็นอย่างนี้ต้องไปอย่างนี้ ต้องทุกข์ ต้องยากจน ต้องรวย ต้องโง่ ต้องไม่ดี เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ไม่ใช่.. สำหรับศาสนาพุทธไม่เที่ยงแท้ตายตัวอย่างนั้น เพราะฉะนั้นถ้าเราเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเราไม่ได้ นั่น..ผิดหลักศาสนาพุทธ! พุทธนั้นอนิจจัง ไม่เที่ยง เปลี่ยนแปลงได้โดย“กรรมปัจจุบัน” โดย“กรรม”ที่เรากระทำทุกวัน

เพราะฉะนั้น ใครเป็นพุทธศาสนิกชนจะต้องพยายามทีเดียว ล้างกรรมทั้งหลาย โดยเฉพาะ **“กรรมชั่ว”อย่าทำเสียเลย** เพราะเป็น **สมบัติของเรา** **บันดาลบันดาลเรา มีฤทธิ์มีแรงให้แก่เราจริงๆ** ถ้าทำแต่ดี **แล้วกรรมดีจะบันดาลเรา** **ส่งผลให้แก่เราได้ฟังได้อาศัย** โดยกรรมนี้ ทำเมื่อใดมันก็ลงไปเมื่อนั้น เป็นทรัพย์ลงไปเมื่อนั้น ไม่ขาดตกถกล่น แล้วก็เข้าไปสังเคราะห์เปลี่ยนแปลงตัวเรา อาจจะไม่บันดาลให้เราเกิดดีเป็นดีในปัจจุบันชาตินี้ หันตาเห็น

หรือบางทีกรรมชั่ว อย่างผู้ที่ทำกรรมชั่วให้เราเห็นๆ รู้ๆ อยู่เดี๋ยวนี้ ทำกรรมเห็นชัดๆ เลยว่า เป็นกรรมทุจริต เป็นกรรมอกุศลซี้โกง แล้วทำไมนะ? ไม่บันดาลบันดาลให้เขาได้ตกต่ำ ทุกข์ทรมาน ไม่ทำให้เขาติดคุก คุณก็แข่งคุณก็ต่ำเขาอยู่ที่นี่ อยากจะให้เขามีอันเป็นไป อย่าไปแข่งเลย ! กรรมจะจัดสรรเอง กรรมเป็นอำนาจที่สุจริตที่สุด ชื่อตรงที่สุด แม้เขา

ยังไม่ได้รับผลสนองในปัจจุบันนี้ มันก็ต้องสนองในอนาคตข้างหน้าแน่ๆ คุณไม่ต้องไปแข่งไปด่าเขาให้เสียจิตใจเราหรอก ถ้าเราไปโกรธแค้นเขา ก็เท่ากับเราไปร่วมลงนรกกับเขาด้วย ทำจิตใจเราให้สะอาดๆ สบายๆ ไม่ต้องไปอยากให้คนนั้นคนนี้ตกต่ำ ไม่ต้องไปแข่ง เขามีชีวิตจะได้รับผลชั่วของเขาเอง อย่าไปใช้กฎแห่ง “กฎ” จะสู้เขาไม่ได้ ใจมันจะทุกข์ร้อน ทำให้สูญเสียทั้ง IQ. (ความฉลาดทางปัญญา) และ EQ. (ความฉลาดทางอารมณ์) อย่างผู้นำบางประเทศ EQ. ต่ำมากๆ ดังนั้น ชาวพุทธต้องเชื่อในกฎแห่ง “กรรม” ทำใจของเราให้สบาย ไม่โกรธไม่แค้น มีอภัย อหิงสา อโหสิ การชนะใจของเราได้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า เป็นชัยชนะที่ประเสริฐกว่าชนะสิ่งอื่นใด

อาตมาพูดค้างเมื่อก็ไว้ว่า คนเราเกิดมาด้วย **กรรมเก่า** **บันดาล** นั้นอันหนึ่ง **กรรมใหม่** **ที่เรากระทำใหม่** นี้ก็อันหนึ่ง ไปสังเคราะห์กัน ไปทำให้เกิดให้เป็น **อีกอันหนึ่ง** เพราะฉะนั้นกรรมใหม่นี้ยังน้อยนะ กรรมเก่านี้เยอะมาก แต่อย่าท้อ คุณจะต้องทำ ถ้าคุณไม่ทำ ไม่มีใครทำให้คุณเพราะนี้เป็นอัตรภาพ...หรืออาตมมันของคุณแล้ว

บาปบุญ ล้างได้เหมือนล้างถ้วยล้างชามหรือไม่?

อาตมาเคยเปรียบเทียบอัตรภาพของเรา เหมือนเป็นขวดโหลที่มีน้ำอยู่ในนี้ ถ้ากรรมเป็นสีแดงกับสีเขียว แดงเป็นชั่ว สีเขียวเป็นดี คุณทำกรรมดีก็เป็นบุญเป็นสีเขียวใส่ลงไป คุณทำชั่วทำบาปเป็นสีแดงใส่ลงไป อยู่ในขวดโหลนี้ไม่ตกไม่หล่นหายไปไหน และมันสังเคราะห์กัน ถ้าคุณทำแต่แดงๆๆ คือทำชั่วๆๆ โหลนี้ก็จะ มีแต่ชั่ว มีสีแดงขึ้น แดงๆๆ ออกฤทธิ์ปรากฏ ตัวคุณนั่นแหละที่ได้รับผลชั่วได้รับบาปได้รับทุกข์ทรมาน

ตกต่ำ โง่งออะไรก็แล้วแต่ มันจะเป็นเอง เป็นตามลัทธิที่คุณทำ

แต่ถ้าคุณหยุดชั่วหยุดโล่สีแดง โล่แต่สีเขี้ยวๆๆ แดงก็หมดฤทธิ์ เมื่อแดงถูกเขี้ยวฆ่าฤทธิ์ ก็เห็นสีเขี้ยว เขี้ยวก็มาออกฤทธิ์ แต่สีแดงก็ไม่หายไปไหนนะ ถ้าคุณหยุดสีเขี้ยว คุณโล่แต่แดงๆๆอีก ก็กลับมาทุกข์ทรมานอีก โล่อะไรลงไปมากก็ออกฤทธิ์อันนั้น อะไรน้อยหรือไม่มี ไม่โล่อันนั้นลงไป ฤทธิ์ก็ลดลง ซึ่งมีความซับซ้อนลึกซึ้ง นับเป็นล้านๆเหตุปัจจัย ไม่ใช่มีสองอย่างแค่นี้สีแดงสีเขี้ยว นี่อาตมาสมมุติง่ายๆให้เห็นแค่นั้น

เพราะฉะนั้นมันจึงยากจะรู้ หรือยากจะเอามาจัดเป็นสูตรสำเร็จ ได้ว่ามันบวกลบคุณหารกันอย่างไร เพราะกรรมชั่วกรรมดีนี้มีหลากหลายชนิดมาก หลากลึลล มีหลากหลายบทบาท มีมากมายเหลือเกินในเรื่องของกรรม นับไม่ถ้วน ดังนั้น กรรมที่ลักษณะต่างๆกัน อย่างนั้นอย่างนี้ เมื่อบวกลบคุณหารกัน จึงเอามาจัดเป็นสูตรไม่ได้ จึงเรียกว่า อจินไตย กรรมวิบากจึงเป็นอจินไตย ที่นี้กรรมชั่วที่เราทำนั้น เราไปล้มล้างไม่ได้ ลบออกก็ไม่ได้ คงได้เพียงคุณทำ**กรรมใหม่**นี้แหละเป็นตัวแปร ที่จะทำให้กรรมในอนาคตของคุณดีหรือชั่ว สบายหรือทุกข์ อนาคตคุณจะดีหรือตกต่ำ เกิดจาก**กรรมอดีต**กับ**กรรมปัจจุบัน**นี้สังเคราะห์กันออกมา

เพราะฉะนั้นผู้ใดไปยึดมั่นถือมั่น**บุพเพกตเหตุวาทะ**ไปยึดมั่นถือมั่นกรรมเก่า **“บุพเพ”**นี้คือ กรรมเก่า **“กตะ”**คือ ทำแล้ว กรรมที่ทำไปแล้วมันเป็นเหตุบันดาลเหมือนกัน แต่คุณไปยึดมั่นว่ากรรมเก่านั้นนะ มันจะบันดาลเราอย่างเปลี่ยนแปลงไม่ได้...**ผิด!** **กรรมเก่า** มีฤทธิ์จริง แต่**กรรมใหม่**ที่คุณทำ จะสามารถเป็น**ตัวแปร**เปลี่ยนแปลงให้คุณมีอนาคตที่เจริญได้ ทำชั่วมาแล้วสามารถเปลี่ยนแปลงเป็นคนดี มีผลดีวิบากดี มีสิ่งที่ดีมาให้ฟัง ให้เราได้สร้างเผ่าพันธุ์ใหม่ แต่ก่อนเราเป็นเผ่าพันธุ์สัตว์นรก เราก็สร้าง**กรรมใหม่**ใส่เข้าไปจนกระทั่งสามารถเปลี่ยนแปลงเป็นเชื้อพันธุ์ใหม่

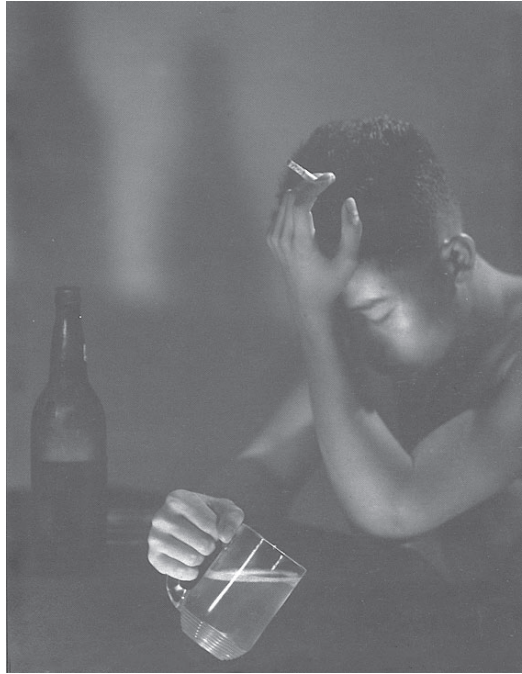
เป็นพันธุสัตว์เทวดา เป็นพันธุพระพรหม เป็นพันธุอาริยะ แต่ก่อนนี้เป็น
อมมนุษย์ เป็นมนุษย์แล้ว -ต่ำ -ชั่ว แต่ตอนนี้มนุษย์กลายเป็นมนุษย์
เปลี่ยนแปลงตนเองได้ เป็นมนุษย์ที่จิตสูงจิตเจริญ เป็นคนประเสริฐ
เป็นอาริยบุคคลได้ เป็นคนไม่มีโลก ไม่โกรธ ไม่หลง ไม่ทำบาปเวร ไม่ทำ
ชั่วในสังคม ตนเองไม่มีภัย ทำแต่คุณค่าประโยชน์ให้แก่มนุษยโลก

ทำไม“พุทธ” จึงไม่ยอมปล่อยให้ความชั่วลอยนวล?

ศาสนาพุทธนี้ตนเองต้องเปลี่ยนแปลงตนเอง สำคัญที่สุด คน
อื่นสามารถช่วยได้แต่แค่สอน แค่แนะนำ อย่างพระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสว่า
พระองค์บันดาลอะไรไม่ได้ พระองค์ได้แต่บอกแต่สอนเท่านั้น ท่านได้แต่
บอกว่าเป็นผู้ชี้ทาง ชี้ให้ไปอย่างงี้ดี อย่างงี้อ่อย่าไป อย่างนี้ชั่วอย่าทำ
กรรมชั่วอย่าทำเสียเลย ทำแต่กรรมดีอย่างนี้เถอะ ดีก็มีทั้งดีโลกียะเรียก
ว่ากุศลโลกียะ ดีทั้งเป็นโลกุตระ เป็นกุศลถึงขั้นโลกุตระ ถ้าทำโลกุตระได้
จะเป็น อาริยบุคคล เป็นบุคคลประเสริฐ ลดละกิเลสได้จริง

แต่ถ้าไม่ได้ลดละกิเลสเพียงแต่กดข่มไม่ทำชั่ว พยายามทำแต่
ดี กดข่มความชั่วไว้ ลืมๆ ทั้งขวางความชั่ว ไม่หันหน้าเข้าศึกษาความชั่ว
จัดการกำจัดความชั่ว กำจัดเหตุแห่งความชั่ว เอาแต่ตั้งหน้าตั้งตามุ่งทำแต่
ดี ลืมๆๆความชั่ว กลบๆความชั่ว ไม่สนใจความชั่ว นั่นไม่ใช่แบบพุทธ
พุทธนั้นเรียน“ทุกข์อริยสัจ”เป็นหัวใจการเรียนรู้อุปนิสัย พยายาม
รู้ทุกข์รู้ชั่ว หาเหตุแห่งความชั่วความทุกข์ อย่าให้ความชั่วมาามีฤทธิ์มีอำนาจ
ในตนเอง ถ้าเอาแต่ข่มชั่ว ไม่เรียนรู้อัตว์ชั่ว ลืมทั้งชั่ว ก็คือไม่ได้ล้างเหตุ

“
**การไม่ปล่อย
 ให้คนชั่วลยนวล
 นั้นก็สำคัญ!**
**แต่การไม่ปล่อย
 ให้ความชั่ว
 ในตัวเราลยนวลนั้น
 สำคัญกว่า....**
 ”



กิเลสที่มันพาชั่ว ไม่ได้กำจัดเหตุ ศาสนามากมายไม่ได้จับเหตุ ไม่เรียนรู้ อริยสัจ ๔ ไม่จับเหตุที่อยู่ในจิตวิญญาณที่เป็นอกุศลจิต แล้วฆ่าอกุศลจิตนี้ ให้ตาย ตายจนไม่เกิดอีก ตายอย่างเที่ยงแท้ *ถาวร* ฯลฯ พระบาลีอันนี้ ท่านใช้ศัพท์ว่า *นิจจัง, ฐวัง, สัสตัง, อวิปรินามธัมมัง, อสังหิรัง, อสังกุปปัง*

กิเลสมันตายอย่างเที่ยงแท้เรียกว่า **“นิจจัง”** ตายอย่างยั่งยืน ถาวรเรียกว่า **“ฐวัง”** ตายตลอดกาลนิรันดรเลย เรียกว่า **“สัสตัง”** ไม่แปรเป็นอื่น เรียกว่า **“อวิปรินามธัมมัง”** ทำได้แล้วเป็นอย่างนั้นแหละ ไม่แปรเป็นอื่นหรือ อะไรมาหักล้างก็ไม่ได้เรียกว่า **“อสังหิรัง”** ตายแล้วตายเลย ถาวรเที่ยงแท้จริงๆ ไม่กลับกำเริบ เรียกว่า **“อสังกุปปัง”**

จิตวิญญาณนี้ เปลี่ยนแปลงให้มาดีได้ ไม่ใช่ไปมุ่งแต่เรียน

เรื่องดี ทำแต่ดี ดีก็ทำด้วย แต่หัวใจหลักมุ่งเรียนเรื่องชั่ว กำจัดเหตุชั่ว
จนเป็นมรรคเป็นผล อยู่ในขั้นผู้ใดทำสำเร็จจริงแล้ว ก็ถาวร ยั่งยืน
แน่นอน ตรงตามทีพระพุทธเจ้าตรัสรับรองไว้จริงๆ จะเป็นอย่างนี้จริงๆ

ฉะนั้นพลังของจิตนี้ เป็นพลังที่บันดาลให้เราเป็นไป ถ้าหยุดทำ
ชั่ว ก็จะไม่แปรเปลี่ยนเป็นดีขึ้นมาเรื่อยๆ ดีขึ้นมาเรื่อยๆ เป็นจริง พิสูจน์
ได้เป็นวิทยาศาสตร์ ศาสนาพุทธถือว่าเป็นศาสนาวิทยาศาสตร์เพราะถือ
ว่าไม่ลืกลับ พิสูจน์ให้เห็นแจ้งเห็นจริงเป็น “**สันติภูมิลोक**” ทุกคนเอาตนเอง
เข้ามาปฏิบัติ มาเลยมาพิสูจน์ มาปฏิบัติแล้วก็จะเกิดรู้เองเห็นเองของ
ตนเองด้วยตนเอง เป็น “**ปัจเจกตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ**” จะเกิดรู้แจ้งเห็น
จริงเองเลย เสร็จแล้วเอามายืนยันกับคนอื่นได้ เรียกว่า “**เอหิภิกขุ**”
ประกาศยืนยันบอกได้ว่าเป็นจริงได้ คุณมาดูสิ เชื่อเชิญให้มาดู
หรือท้าทายให้มาพิสูจน์ได้ ว่านี่ไง..เราเป็นได้จริงๆนะ เป็นอย่างนั้นะ

เป็นต้นว่า คนเราจะบริสุทธิศีล ๕ ได้จริงๆนะ คนที่บริสุทธิ
ศีล ๕ นี้เป็นคนพ้นบาปไประดับหนึ่งแล้ว ไม่ทำชั่ว ไม่ฆ่าสัตว์-ไม่ลักทรัพย์
-ไม่พูดปด -ไม่ผิดผิวเมียใคร มีกามบ้างก็ลดลงแล้วผิวเดียวเมียเดียว
ไม่ไปละเมิดไม่ไปทำยุ่มยามอะไรใคร ไม่ล่าสอนในเรื่องกาม ราคะลด
ไม่พูดปด ไม่ติดทรอกไอ้แค่เหล้ายานี้มันของต่ำ เลิกลดมาได้ จิตไม่ทุกข์
ไม่สุข จิตไม่ดูดไม่ผลึก อทุกข์ขมสุข เหล้ามันก็มีของมัน ก็มีไป แต่เรา
มีโลกุตรจิต ที่มีสภาวะจิต“อยู่เหนือ”สิ่งเหล่านี้

ในโลกมันจะมีสิ่งชั่วร้ายวนอยู่เต็มไปหมด ลากเยอะๆ เงิน
เยอะๆ มีบ่อน้ำมัน มีแก๊สมีอะไรเยอะๆ มันยั่วกิเลสคนนะ แล้วเราก็
ไม่ต้องไปหลงไหลทรอก ถ้าเราก็อำนาจเพื่อประโยชน์ของสังคมมนุษยชาติ
ไม่จำเป็นต้องทำไปเพื่อตนเองร่ำรวย มันจะไม่ไปอยากร่ำอยากรวยอะไร
แต่มีปัญญา รู้ได้ว่า ทำได้ก็ทำ แม้ได้มากก็สละออก ไม่ต้องรวยก็ได้

ศรัทธา ๕ ที่ทำให้อดีตดาราทีวีกล้าทิ้งลาภศอกออกมา

ถ้าใครรู้จักอาตมาแต่ก่อน **นายรัก รักพงษ์** สมัยเก่าที่อาตมาทำงานโทรทัศน์ เป็นดารา เหมือนอย่างเช่นดาราเดี๋ยวนี้นี้ เหมือนคุณไทรภาพ เหมือนคุณปัญญาโดยจัดรายการต่างๆนานา อาตมาจัดเยอะ จัดรายการเด็ก



รายการผู้ใหญ่ รายการสาระ รายการเกมโชว์ ฯลฯ แม้แต่เพลงการละคร อาตมาก็ทำเยอะเยอะ อาตมาทำมาก ตอนนั้นโทรทัศน์มีอยู่แค่ ๒ ช่อง อาตมาอยู่ช่อง ๔ ทำสารพัด อาตมานี้เป็นคนจัดรายการมากที่สุด ออกโทรทัศน์คืนหนึ่งบางคืนทำถึง ๓ รายการ แต่ก่อนนี้โทรทัศน์มีแต่กลางคืน กลางวันไม่มี และมีแค่ ๖ ทุ่มเท่านั้น ไม่กี่ชั่วโมงนี่แหละอาตมาบางวัน ออกโชว์หน้าถึง ๓ รายการ คนจึงรู้จักหน้าตา คนอายุ ๔๐-๕๐ ขึ้นนี้จะรู้จัก อาตมา เพราะอาตมาเลิกามาตั้ง ๔๐ ปีแล้ว มาบวชนี่เกือบ ๔๐ ปีแล้ว เพราะงั้น คนยุคนี้ไม่รู้จักอาตมาหรอก แต่คนรุ่น ๕๐ ปีขึ้นจะรู้จักอาตมา เพราะอาตมาเป็นคนโชว์หน้าออกโทรทัศน์ คนที่บ้านก็ต้องเห็นหน้าเห็นตา ใครๆก็รู้จักเพราะมันจำเป็นต้องรู้จัก เพราะโทรทัศน์เป็นของใหม่ บ้านไหน ที่มีตั้งค์พอซื้อได้ก็ต้องซื้อโทรทัศน์ไปดู เมื่ออาตมาโชว์หน้าบ่อยคนดูก็ต้องรู้จักอาตมาด้วยความจำเป็น ไม่รู้ได้ไงอาตมาออกบ่อยๆ เป็นพิธีกร เป็นคนจัดรายการ ออกหน้าออกตาเกือบทุกวัน เป็นหนุ่มอายุยังไม่มาก หางินหาทองได้มากกว่าอาชีพอื่นๆหลากหลายอาชีพ

สมัยนั้น ทำมาหาแต่เงินแทบไม่มีเวลาจะได้กินข้าว อาตมา ปฏิบัติธรรมแล้วก็เข้าใจ อาตมาก็รู้ว่าทำงานได้เงินก็อย่างนั้น รู้ความลึกซึ้ง ในธรรม ใจไม่ได้อยากได้อย่างเก่าแล้ว อย่างที่คนในโลกเขาอยากได้กัน จึงทิ้งมา ตอนที่อาตมาทิ้งทรัพย์สินทั้งงานที่ได้เงิน ลาออกมาบวชนี้ อาตมา หางินได้เดือนหนึ่ง ๒๐,๐๐๐ กว่าบาทแล้ว ในช่วงพ.ศ. ๒๕๑๐ ค่าของเงิน ยังไม่ตกต่ำอย่างทุกวันนี้ ยุคนั้นน้ำมันโซลาลิตรละ ๔๕-๔๗ ตั้งค์ เบนซิน ลิตรละ ๑ บาท ๒๕ ตั้งค์ ทองคำบาทละ ๔๐๐ กว่า นายกรัฐมนตรีเงินเดือน ๘,๐๐๐ บาท ไม่ถึงหมื่นตี คุณจำลองพูดเอง คุณจำลองเคยเป็นเลขาธิการ นายกรัฐมนตรี ก็ต้องรู้อัตราเงินเดือนนายกฯ นั่นคือ นายกรัฐมนตรีใน พ.ศ. หลังจากอาตมาบวชได้ไม่นานนัก พ.ศ. ๒๕๒๒ ขนาดนายกฯของ

ประเทศมีเงินได้เดือนละ ๘,๐๐๐ บาท ข้าราชการชั้นตรีเงินเดือน ๗๕๐ บาท ชั้นโท ๑,๒๐๐ บาท แต่หนุ่มรัก รักพงษ์นี้ เดือนหนึ่งหาเงินได้ ตั้ง ๒๐,๐๐๐ กว่าบาทแล้ว ในเพื่อนที่เรียนรุ่นเดียวกัน อาตมาซึ่งรถยนต์ติดแอร์ก่อนเพื่อนในรุ่นเลยนะ ซึ่งประเทศไทยตอนนั้นรถยนต์ติดแอร์มันเพิ่งมีกันใหม่ๆด้วย แพงน่าดู นี่ก็เล่าเรื่องเก่าอย่างหนึ่ง เพื่อยืนยันความเป็นตัวตนของอาตมาให้เห็นความจริง ให้เปรียบเทียบอะไรบางอย่าง

เมื่ออาตมามาบวช ทั้งรายได้เงินทอง ตอนออกมาบวชนี้รายได้จึงนับว่าเยอะอยู่นะ แต่ก็ทิ้งออกมา ไม่ได้อาลัยอารมณ์อะไร ที่เล่าให้ฟังนี้ไม่ได้หวดดิบหวดตีหลงว่าตนโก้ ตนหรุอะไร คนที่หาเงินได้มากมาย อาตมาขอบอกว่าไม่ได้โก้หรุ ขอภัย..**ช่วย!** ด้วยซ้ำ คนที่ไปขูดรีดหาเงินมา ยิ่งไปโกงมายิ่ง..**มหาช่วยเลย!** ช่วยยกกำลังสิบด้วย โกงยิ่งมากเท่าไร ก็ยิ่งช่วยหนัก ที่โกงเป็นหมื่นล้านแสนล้าน โอ้โฮ..ไม่รู้จักต้องไปวนเวียนตกนรกใช้หนี้บาปอีกเท่าไร ฤทธิ์กรรมวิบากมันยังไม่ออกฤทธิ์ตอนนี้เท่านั้นเอง

ถ้าคุณมีศรัทธา ๔ คือ ๑. มีศรัทธาเชื่อในกรรม(**กัมมสัทธา**) ๒. มีศรัทธาเชื่อในวิบาก(**วิปากสัทธา**) ๓. มีศรัทธาเชื่อว่ากรรมเป็นของของตน(**กัมมัสสกตาสัทธา**) ๔. มีศรัทธาเชื่อในการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า(**ตถาคตโพธิสัทธา**) หมายความว่า เชื่อกรรมเชื่อวิบาก เชื่อกรรมเป็นของของตน เป็นสมบัติของตน เป็นทรัพย์ที่จะพาเราเกิดเราเป็นไปอีกจนกระทั่งปรินิพพาน ส่งผลเราไปถึงปรินิพพานโน่น

ปรินิพพาน หมายความว่า ตายแล้วเลิกอัตภาพเลย ไม่มีอาตมันของเราวนเวียนอยู่ในมหาจักรวาลนี้อีก สุนัขไม่มีแม่ในที่ใดๆ ธาตุขั้นแตกสูญสลายไปเลย แต่ถ้าคุณยังไม่ปรินิพพาน คุณยังต้องเกิดต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในนี้ แม้คุณเป็นพระอรหันต์ซึ่งินาสพแล้ว คุณก็เวียนมาเกิดได้อีก ถ้าคุณเองคุณสมัครใจจะเกิด ยังตั้งจิตต่อพุทธภูมิ

ทำไมผู้ที่เชื่อว่าพระอรหันต์ตายแล้วสูญ เป็นมิจฉาทิฐิ?

พระอรหันต์มีสิทธิ์ที่จะเลือกตายแล้วเกิด หรือตายแล้วสูญ ก็ได้ จึงเรียกว่า “อมตะ” เพราะเลือกเกิดเลือกตายได้ตามที่ตนเองต้องการ ส่วนตายแล้วสูญ คือการไม่ตั้งภพภูมิไม่ต่อชาติอีก จึง..“สูญ” พระอรหันต์ รู้จักจิตวิญญาณดี และมนสิการเป็น คือทำใจในใจเป็น ได้เรียนรู้อะไรและฝึกฝนตนเอง ทำใจในใจของตนให้สะอาดปราศจากกิเลสเกลี้ยง หรือทำจิตวิญญาณในจิตวิญญาณของตนเป็นแล้ว จนกระทั่งรู้แล้วว่าจิตวิญญาณของตนนี้..ที่สุดเป็นอนัตตาไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน พระอรหันต์ทำเป็นหรือถึงสภาพนั้นแล้วทุกองค์ แล้วท่านมีสิทธิ์ที่จะสลายจิตวิญญาณของตนเองให้สูญก็ได้ หรือถ้าไม่สลายท่านจะต่อภพภูมิไปสู่ทุภพภูมิต่อ ก็ยังเกิดอีกได้

เพราะฉะนั้น ถ้าใครมีทิฐิ เห็นว่า **พระอรหันต์นี้ตายแล้วสูญ เป็นมิจฉาทิฐิ** เป็น **ทิฐิชั่วช้า (ปาปกัง ทิฐิติดัง)** มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๑๙๘-๒๐๔ ในยมกสูตร ท่านตรัสไว้ชัดว่า มีพระยมกนี้แหละ เป็นภิกษุรูปหนึ่ง ไปเข้าใจผิดว่า พระชีณาสพหรือพระอรหันต์นี้ตายแล้วสูญ ตายแล้วพินาศ ตายแล้วไม่เกิดอีก ท่านบอกไว้ชัดเจนเลยว่า ทิฐิอันนี้เป็น **ทิฐิชั่วช้าลามก** เป็นความเห็นความเข้าใจที่ผิด

เพราะฉะนั้นอย่าไปเข้าใจว่าพระชีณาสพหรือพระอรหันต์ที่ตายแล้วสูญ ตายแล้วเกิดอีกไม่ได้ อย่าไปเข้าใจผิดอย่างนั้น แต่สิ่งที่ตายแล้วไม่เกิดอีกของความเป็นพระอรหันต์นั้นคือ **“กิเลส”** กิเลสนั้นต่างหากที่ตายสนิทในจิตวิญญาณหรือในรูปนามชั้น ๕ ซึ่งตายแล้วไม่เกิดอีกอย่าง **เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ถาวรตลอดกาล(ัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น**

(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง)
 ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ มันเป็นเรื่องของจิตของวิญญูณ เรื่อง
 ของรูปนาม-ขันธ ๕ คือ..รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญูณที่พระอรหันต์
 จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญูณ เพราะ
 จะเห็นฆ่ากิเลสตายแล้วนั้นแหละ เป็นพระอรหันต์ซึ่งินาสพ กิเลสนั้นตาย
 อย่าง..นิจจัง ชูวัง สัสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหิรัง อสังกุปัง ตายคือ
 “กิเลส”ไม่เกิดอีกนั้น ใช่ ! แต่ร่างกายพระอรหันต์จะตายจะเกิดอีก
 ตายแล้วเกิดอีกได้ จะมีร่างกายใหม่ในชาติหน้า..ได้ อย่าไปบอกว่..
 อรหันต์ตายแล้วไม่เกิดอีก หรืออย่าไปพูดว่..หลังจากการตาย ที่เป็นกาย
 แดกตาย(กายัสส เกทา ปรมมรณา) หลังจากการตายทางร่างกายท่านไม่เกิด
 อีก (น โหติ ปรมมรณา) ร่างกายตายแล้วจะเกิดอีกหรือไม่เกิดอีกนั้น
 ท่านตรัสไว้ชัดในพระบาลี “ยมกสูตร”นี้เลยว่ กายัสสะ เกทา ปรมมรณา
 หมายความว่า หลังจากกายแตกตายของพระอรหันต์ อย่าเห็นผิด แล้ว
 อย่าไปพูด ว่ เมื่อกายนี้แตกทำลายตายไปแล้ว ท่านจะเกิดอีกไม่ได้ อย่า
 ไปเห็นอย่างนั้น อย่าไปเข้าใจอย่างนั้น คือเข้าใจว่ หลังจากการตายของ
 พระอรหันต์ ไม่มีการเกิดอีก อันนี้ลึกซึ้งเข้าใจยากอยู่ แต่พยายามทำ
 ความเข้าใจก็คงจะเข้าใจได้ (ยมกสูตรอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๑๙๘)

เพราะฉะนั้นถ้าผู้ใดเข้าใจผิดอย่างนี้ว่ พระอรหันต์ตายแล้วสูญ
 นี้แหละเถรวาทในเมืองไทยเข้าใจตื้นๆอย่างนี้ เข้าใจว่พระอรหันต์ตาย
 แล้วต้องสูญหมดเลย ไม่ว่าผู้บรรลอรหันต์องค์ใดหากสิ้นใจตายลง ทุก
 องค์ต้องไม่เกิดอีก ต้องสูญ เกิดอีกไม่ได้ นี้แหละคือความเข้าใจแบบ
 เถรวาทในเมืองไทย เข้าใจอย่างนี้ ผู้ที่หาว่าอาตมาสอนนอกพระไตรปิฎก
 อาตมาก็เลยเอาสูตรนี้มายืนยัน เพราะใช้พระไตรปิฎกเล่มเดียวกัน

อาตมานี้ต้องอาศัยเกาะพระไตรปิฎกเป็นหลักเลย ไม่งั้นอาตมา
 โดนเหยียบแน่ ก็เลยต้องใช้พระไตรปิฎกเป็นหลัก ก็ทำให้เห็นอะไรลึกซึ้ง

ละเอียดลออ จึงเอามาอ้างอิง จะได้ฟังอาตมาอ้างพระไตรปิฎกอ้างข้อนั้น เล่มนี้ อ้างพระบาลีบ่อยมาก ซ้ำซากแล้วๆเล่าๆ ที่อาตมาอ้างอิงคำบาลี อ้างพระไตรปิฎกจนน่าเบื่อนั้นอาตมาเจตนาตั้งใจ ขอภัยที่อาตมาต้องยกอ้าง เพราะเชื่อว่าอาตมาพูดนอกกริิต พูดนอกพระไตรปิฎก ไม่ได้เอาคำสอน พระพุทธเจ้ามาพูดมาสอน เขาหาว่า อาตมาเป็นอย่างนั้น อาตมาจึงจำเป็นต้องอ้างอิงเพื่อให้เขาได้เอาไปตรวจจสอบ ยืนยันว่าอาตมานี้ ไม่ได้ นอกพระไตรปิฎก ไม่ได้นอกคำสอนของพระพุทธเจ้า จริงๆแล้ว..คุณต่างหากเล่าเข้าใจผิด แล้วก็มาหาว่าอาตมาพูดนอกพระพุทธเจ้าสอน พูดนอกพระไตรปิฎก มาทำลายธรรมวินัย เดียวนี้ก็ยังถล่มทำลายอาตมาอยู่

ใครคือเจ้าของลิขสิทธิ์ศาสนาพุทธ? ที่บังคับให้ใครเข้าใครออกจากพุทธได้!

มีคณะที่จ้องจะเล่นงานอาตมา ลงข่าวลงคราว จะฟ้องว่าอาตมา มาปลอมบวช ผิดกฎหมาย อาตมาเป็นลัทธิมาแฝงในพุทธ อาตมาถูกกีดกัน ทั้งอาตมาทั้งคณะสมณะอโศกถูกแก๊งสารพัด อาตมาเห็นว่าถ้า ขึ้นอยู่ในหมู่ใหญ่ต่อไป เราทำงานก็ไม่ได้ สอนก็ไม่ได้ ทำก็ไม่ได้ ซ้ำโดนแก๊ง โดนทำไม่ดีต่างๆ ซึ่งอาตมาเห็นว่าเขาทำบาป จึงได้ขอแยกออกมา เป็น **นานาสังวาส** สุดท้ายก็ต้องมาไว้คิ้ว มาแต่งตัวให้ดูแตกต่าง มีหลายๆอย่าง ที่ต้องให้แตกต่าง ที่ไม่ผิดธรรมวินัย เพื่อแสดงเจตนาไม่ลอกเลียนพระในเถรสมาคมแล้ว เราไม่อยากเหมือนพระเถรสมาคมเลยด้วยใจจริง แต่ก็ยังตั้งต้นฟ้องร้องว่า อาตมากับสมณะอโศกนี่ไปลอกเลียนลอกแบบเขา ต้องให้เราเลิกบิณฑบาต ห้ามใช้คำพูดว่าอาตมา แม้หม่มผ้าจีวรก็ไม่ได้

ก็อาตมาเป็นพุทธ! อาตมาก็ต้องมี**“ธรรมนิยมพุทธ”** มี**“จารีตพุทธ”** อาศัยความเป็นพุทธ บรรยายประกาศศาสนาพุทธอยู่อย่างนี้แหละ จะบังคับให้อาตมาไม่เป็นพุทธ มันเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะอาตมาได้รับเอาศาสนาพุทธเป็น**“สรณะ”** ที่พึ่งที่อาศัย อาตมาจะเลวหรือจะดีก็แล้วแต่ อาตมาได้คุณธรรมคุณสมบัติทั้งจิตและวิญญาณมาจากพุทธนะ แล้วจะให้อาตมาไม่เป็นพุทธได้ไง? ท่านก็ไม่ใช่เจ้าของ ท่านก็ไม่มีลิขสิทธิ์ในศาสนาพุทธ แล้วท่านจะมาไล่อาตมาออกจากพุทธ อ้าว..ท่านเป็นเจ้าของเมื่อไหร่ ไปจดสิทธิบัตรศาสนาพุทธไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ ท่านถึงจะสงวนลิขสิทธิ์ไม่ให้อาตมาเป็นพุทธ จะมาไล่อาตมาออกจากพุทธ ...ได้ไง?

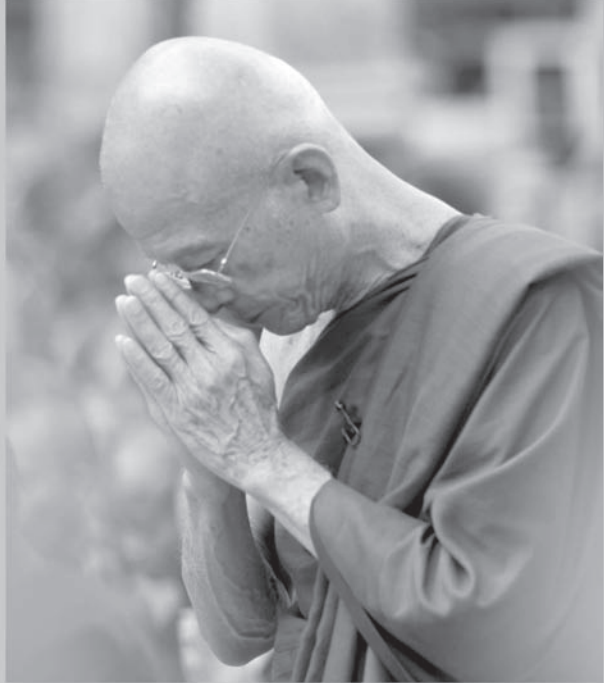
แม้คุณเป็นเจ้าของประเทศนี้ คุณก็ไม่มีสิทธิ์ ที่จะเอาศาสนาพุทธไว้เป็นของประเทศคุณ ประเทศอื่นเอาศาสนาพุทธไปเรียนไปรู้ไปศึกษาได้ทั้งนั้นแหละ ศาสนาเป็นของสากลประจำโลก เป็นของสาธารณะ ประเทศไทยนี้เป็นเจ้าของศาสนาพุทธคนเดียวไม่ได้นะ จะสงวนลิขสิทธิ์ไว้ว่าฉันเป็นเจ้าของศาสนาพุทธ แล้วคุณไปตั้งกักตังเหล่าผูกขาดศาสนาพุทธเอาไว้เป็นของพวกคุณ ถ้ามีคนไหนมาเอาศาสนาพุทธ หรือว่าแม้แต่คนไทยเองแท้ๆ ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะนับถือศาสนาพุทธ ถ้าจะนับถือพุทธต้องมาอยู่ใต้อาณัติของฉัน พระพุทธเจ้าท่านสอนที่ไหนแบบนี้?

ท่านสอนว่า ให้เคารพธรรมวินัยเป็นศาสนาแทนเรา ไม่ให้เคารพคนใดคนหนึ่ง หรือยกคนใดคนหนึ่งเป็นใหญ่แทนพระพุทธเจ้า เพราะนั่นคือ**“เมตติการ”** นี้ศาสนาพุทธเป็นประชาธิปไตยขนาดนี้ นี่คือลักษณะของประชาธิปไตย ไม่ให้ยึดที่ตัวบุคคล แล้วยกบุคคลขึ้นมา**เมตติการ** หรือแม้แต่ยกคณะบุคคลขึ้นมา**เมตติการ** แต่พระพุทธเจ้าให้เอาธรรมวินัยหรือธรรมบัญญัติเป็นใหญ่ ให้อิสระแก่บุคคลอย่างเต็มที่ จึงไม่มีใครเอาสมบัติที่พระพุทธเจ้าให้ไว้แก่โลก แก่สาธารณะ ไปสงวนลิขสิทธิ์ไว้ว่า ฉันเป็นเจ้าของเจ้าเจ้าของ หรือเป็นของตัวของตน นั่น..มันนอกกรีตซ์ๆ

นานาสังวาสเป็นอิสระเสรีภาพสุดพิเศษของพุทธ

ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเอาศาสนาพุทธไปศึกษา และทำประโยชน์ เพียงแต่ให้ถูกต้องก็แล้วกัน ส่วนใครที่หลงว่าตัวเองเป็นเจ้าของ คิดจะสงวนลิขสิทธิ์ศาสนาพุทธ และก็ประกาศว่า ใครจะเอาศาสนาพุทธ แบบของท่านไปใช้ไม่ได้ อาตมาไม่เอาหรอกอย่างของท่าน ขออภัยนะ อันนี้ต้องพูดสั้นจะสั้น ฟัง ไม่ได้โกรธ หรือรังเกียจท่านหรอก เห็นใจท่าน ด้วยว่า ท่านยึดของท่าน ท่านคิดว่าศาสนาพุทธเป็นอย่างที่ท่านเป็น ท่าน เข้าใจว่าคำสอนพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น ยกตัวอย่างเช่นว่า พระอรหันต์ ตายแล้วต้องสูญ อย่างที่อาตมาพูดไว้แล้ว ถ้าใครมาอธิบายว่าพระอรหันต์ ตายแล้วไม่สูญอย่างมีนัยสำคัญ อาตมาว่าพระอรหันต์ตายแล้วเกิดอีกได้ อย่างนี้ถือว่ามาทำให้ศาสนาพุทธวิปริตไปจากพระธรรมวินัย คุณยึดอย่าง นั้นก็ยึดไปซี! คุณเข้าใจพุทธอย่างนั้นได้ เราเองก็มีสิทธิเข้าใจแตกต่างได้ เรียกว่า **“นานาสังวาส”** เป็นพุทธด้วยกันแต่เข้าใจแตกต่างกันได้ คุณยึด อย่างนั้น เข้าใจอย่างนั้นคุณก็ปฏิบัติตามของคุณไป คุณถืออันนั้นเป็น **“ธรรมวาที”** (ถูกต้อง เป็นธรรม) คุณก็เข้าใจของคุณไป แต่อาตมาถือว่า คำสอนนั้นเป็น **“อธรรมวาที”** (ไม่ถูกต้อง ไม่เป็นธรรม) ไม่ใช่คำสอนของ พระพุทธเจ้า อาตมาก็ไม่เอาตาม พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้อย่างนี้

พระอรหันต์ตายแล้วเกิดอีกไม่ได้ อาตมาถือว่าเป็น **อธรรมวาที** อาตมาก็ไม่เอาด้วย อาตมาเห็นว่าพระอรหันต์ตายแล้วเกิดได้อีก นี่เป็น **ธรรมวาที** แต่คุณถือว่าเป็น **อธรรมวาที** มันเห็นต่างกัน เพราะฉะนั้นเมื่อยึด ต่างกันแล้ว เป็น **“นานาสังวาส”** คุณก็ยึดของคุณไป ปฏิบัติพิสูจน์ตัวเอง ไป ตามความเห็นของคุณ ไม่ได้เป็นปัญหาที่เป็นอิสระเสรีภาพสุดพิเศษของ



ศาสนาพุทธเลย พระพุทธเจ้าท่านตั้ง **นานาสังवास**เอาไว้*^๒ เพื่อให้ต่างคนต่างทำ ต่างดำเนินความเป็นอยู่ ตามที่ตนเชื่อถือชนิดต่างก็ยืนยันความเชื่อของตนแล้วอย่างเต็มที่ ให้ต่างฝ่ายต่างพิสูจน์ความจริงกันไป ตามความเชื่อของฝ่ายตน **นานาสังवास**นี่เป็นการให้อิสระเสรีแก่สองฝ่ายที่ต่างก็ยึดความเห็นของตนๆอยู่แล้ว ถึงขั้นสุดวิสัยที่จะตัดสิน

นานาสังवास*^๒นี้ พระพุทธเจ้าบัญญัติหลักเกณฑ์ต่างๆไว้ชัดเจน อย่างเช่น เป็นนานาสังวาสกันแล้วฟ้องร้องกันไม่ได้ อธิกรณ์กันจนเป็นคดีความไม่ได้ (อธิกรณ์ คือ ทักท้วงกัน ตู่ว่ากัน หรือกล่าวแย้งกันจนเป็นเรื่องทะเลาะกันรุนแรง เป็นคดีความ ถึงขั้นฟ้องร้อง ที่ต้องมีการตัดสินคดีกัน) แต่จะทักท้วงกัน จะคัดค้านกัน จะแสดงความเห็นแย้งกัน จะพูดจะว่าอันนั้นถูก อันนี้ผิด ซึ่งมันก็ต้องไปกระทบกระเทือนกระทบแกกันบ้าง อย่างนั้นได้ แต่

*^๒ สิทธิและเสรีภาพโดยบริบูรณ์ในการนับถือศาสนาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกฉบับ ทั้งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ และหลักนานาสังวาสของพระพุทธศาสนา ต่างล้วนมีเนื้อหาของสุดยอดเสรีประชาธิปไตยที่มีเนื้อหาสอดคล้องต่อกัน

รัฐธรรมนูญฉบับแรก พุทธศักราช ๒๔๗๕ แห่งราชอาณาจักรไทยจนถึงรัฐธรรมนูญฉบับที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ได้บัญญัติรองรับไว้โดยชัดแจ้งในหมวดสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการถือศาสนา นิกายของศาสนา หรือลัทธินิยมในทางศาสนา และย่อมมีเสรีภาพในการปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อถือของตน เมื่อไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อหน้าที่พลเมือง และไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน”

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ ข้อที่ ๑๘ ระบุว่า “บุคคลมีสิทธิในเสรีภาพแห่งความคิด มโนธรรม และศาสนา สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่จะเปลี่ยนศาสนา หรือความเชื่อถือ และเสรีภาพที่จะแสดงให้ศาสนา หรือความเชื่อถือ ประจักษ์ในรูปของการสั่งสอน การปฏิบัติกิจ ความเคารพสักการบูชา สวดมนต์ และการถือปฏิบัติพิธีกรรม ไม่ว่าโดยลำพังตนเอง หรือร่วมกับผู้อื่นในประชาคมหรือในที่สาธารณะ หรือส่วนตัว”

ต้องอยู่ในขอบเขตไม่เกินกว่า**“ทฤษฎาวิกัมม”**(แสดงความเห็นขัดแย้งกันได้ เพื่อให้เกิดความแจ่มแจ้งชัดเจน) คือ อย่าไปถึงขั้นฟ้องร้องกัน จาบจ้วงกันจนทำให้เกิดโกรธแค้นรุนแรง จนเกิดทะเลาะวิวาทกันเป็นเรื่องเป็นราว อย่าทำขนาดนั้น ถ้าทำขนาดนั้นท่านถือว่าเป็น**“ปฏิโกสนา”**(แสดงการคัดค้านอย่างจัดแรงแจ่มชัดเจนได้ แต่อย่าแรงร้ายล่วงล้ำไปจนถึงขั้นก่อความไม่สงบเรียบร้อย) ใครทำคนนั้นอาบัติ อย่างนี้เป็นวิธีการของพระพุทธเจ้า ท่านบัญญัติเป็นกฎเป็นวินัยไว้ครบหมดแล้ว

แต่สงฆ์หมู่ใหญ่สงฆ์กระแสหลักก็ได้ละเมิดวินัยเหล่านี้ โดยมาอธิกรณ์เอาตมา กล่าวหาฟ้องร้องเอาตมา แล้วตั้งคณะพิพากษาเอง ตัดสินเอง ชนิดผิดหลักวินัยข้อสัมมุขาวินัย คือ พิจารณาลับหลังจำเลย นั่นท่านก็ผิดแล้ว ที่จริงเอาตมาประกาศนานาสังวาสกับท่านมาก่อนแล้ว ท่านก็

และจากหลักการ **“นานาสังวาส”** ในทัศนะของนักรัฐศาสตร์ **ดร.สมชัย รักรวิจิตร** ได้แสดงความเห็นไว้ว่า **“ธรรมะของพระพุทธองค์นั้นลึกซึ้งมาก ความเข้าใจของพระที่เป็นปุถุชนนั้น เข้าใจได้ตามภูมิปัญญาของแต่ละบุคคล หรือตามจิตใจว่าใครมีจิตสะอาดบริสุทธิ์ เข้าใจได้แค่ไหน แม้แต่สงฆ์บางองค์ที่บวชนาน หรือคงแก่เรียนก็ไม่ได้หมายความว่า จะเข้าใจธรรมะของพระพุทธองค์ทั้งหมด หรือบางคนอาจจะเรียนแก่ตำรามาก แต่จิตใจไม่บริสุทธิ์ก็เข้าใจไม่ถึงอีก** การที่จะกำหนดให้ใครมีอำนาจในการตัดสินนั้น มันจะก่อให้เกิดความแตกแยก และดีไม่ดีคนตัดสินอาจจะเป็นคนที่เหมาะสมไม่ถูกธรรมวินัยเสียเอง จะทำให้สงฆ์ที่ปฏิบัติดีถูกกำจัดออกไปด้วย ท่านก็เลยไม่มอบอำนาจให้ใคร ใครเห็นคำสอนของพระพุทธองค์อย่างไร ก็ปฏิบัติไปตามนั้น ก็แล้วกัน บุญของใครคนนั้นก็ตัวเอง ไม่ต้องไปเบียดบังหรือบังคับฝ่ายอื่น อันนี้...สมัยที่ผมเรียนทางรัฐศาสตร์อยู่เมืองนอก ชาวต่างประเทศเขายกย่องว่า **พระพุทธองค์เป็นนักปกครองประชาธิปไตยที่เยี่ยมยอด ที่ถือว่าทุกคนที่ต้องการทำความดี...มีสิทธิทำความดีในสิ่งที่ตนคิดว่ามันดี แต่ไม่มีสิทธิที่จะบังคับความเชื่อ หรือบังคับในการสร้างความดีของผู้อื่น** และด้วยเหตุผลนี้ ศาสนาพุทธเราจึงไม่มีการฆ่ากัน ถ้าจะฆ่ากันก็แค่แย่งตำแหน่งเจ้าอาวาส(หัวเราะ) แต่ไม่ได้ฆ่ากันด้วยความเข้าใจในพุทธธรรมไม่เหมือนกัน” [จากหนังสือสู่อานาคต ฉบับที่ ๓๓๐ เมื่อ ๓๐ ส.ค. ๓๑]

ยังมาตามบี ตามล้างตามผลาญเอาตมา มาฟ้องร้อง ตั้งข้อหาเอาตมา ท่าน
 ผิดวินัยเท่าๆท่านก็ทำ ไม่พอ.. แฉงจับเอาตมาขึ้นศาลฆราวาสอีกแฉะ

วาง “ใจ” เสียเถิดท่านทั้งหลาย พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่า ถ้า
 ท่านจะอยู่ในธรรมวินัยก็พึงศึกษาวินัยให้ดีๆ และก็เริ่มปล่อยวางมั่ง
 เอาตมานะพยายามทำทุกอย่างให้มันอยู่ร่วมกันได้ด้วยดี แม้เราจะเป็น
 นานาสังวาสกันแล้ว มันก็มีการประพடுத்தปฏิบัติอย่าง“สมาน” กันได้ส่วน
 หนึ่ง เหมือนอย่างกับสงฆ์ธรรมยุติ ประพடுத்தปฏิบัติกันอยู่กับสงฆ์
 มหานิกายในทุกวันนี้นั่นแหละ คือ “แตกต่างกัน” ส่วนแตกต่างกันก็
 ประพடுத்தกันไป ส่วนที่สมานกันได้ร่วมกันได้ก็ร่วมกันไป ตามที่วินัยให้ทำ

สงฆ์หมู่เอาตมาทำอย่างนี้ สงฆ์หมู่ท่านทำอย่างนั้น อะไรที่รับกัน
 ได้ก็ร่วมกันไป อะไรที่ร่วมกันไม่ได้ก็ไม่ร่วมกัน อันใดผิดวินัยเราก็ไม่ทำ
 แยกกันทำตามวินัย แม้แต่ที่สุดท่านตรัสไว้ว่า พระที่เป็นคนละกลุ่มหมู่
 คนละฝ่ายนี่นะ เป็นนานาสังวาส^๒ ถ้าไม่อยากแสดงความเคารพนับถือ
 ท่านไม่ต้องไปไหว้ก็ได้ แม้จะเป็นพระที่บวชก่อนแม้จะมียศสูงศักดิ์สูงก็ตาม
 ท่านไม่อยากไหว้ ไม่อยากกราบก็อย่ากราบอย่าไหว้ ไม่ถือว่าผิดไม่ถือว่า
 อาบัติ ท่านให้สิทธิ์ถึงขนาดนั้นแฉะ อย่างนี้เป็นต้น มีกฎระเบียบอย่าง
 ละเอียดเรียบร้อยไว้หมด กรณีพระที่เป็นคนละฝ่าย คือไม่ได้“แตก”
 เพียงแค่“ต่าง”แต่เป็นพุทธเหมือนกัน แต่ก็ให้ระเบียบวิธีที่จะปฏิบัติ
 อย่างอิสระต่อกัน โดยไม่ไปก้าวกายเอาเรื่องเอาราวกัน

เพราะฉะนั้นในเรื่องสิทธิมนุษยชน พระพุทธเจ้านี้เป็นนัก
 ประชาธิปไตยสุดยอดเลย เป็นทั้งนักการเมือง เป็นนักมานุษยวิทยา
 นักสังคมศาสตร์ที่ สุดยอด ทั้งรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ จิตวิทยาที่ สุด
 ยอดทั้งนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้หมดแล้วนะ แต่คนเราไม่ศึกษาให้จริง
 ก็เลยไม่ได้ความรู้อันวิเศษของพระพุทธเจ้า

พระโสดาบันที่พิสุจน์ได้ในชาตินี้

อาตมา เสียตายคนไทยที่เป็นพุทธมาตั้งแต่ปู่ย่าตาทวด ตามทะเบียนบ้าน แต่เสร็จแล้วไม่ได้อะไรจากพุทธ พระพุทธเจ้าสอนการศึกษาสาม “ศีล – สมาริ – ปัญญา” เอาไว้ การศึกษาใดๆของพุทธ ไม่นอกไปจาก “ไตรสิกขา” ใครที่ไม่มีไตรสิกขา ยังไม่ใกล้ความเป็นพุทธ ไม่ตั้งใจเป็นพุทธ มีแต่ป้ายชื่อเฉยๆว่าพุทธ แต่ไม่มีความเป็นพุทธ แม้แต่ศีลอย่างน้อย ๕ ข้อ ผู้มีความเป็นพุทธต้องมีไตรสิกขา ศีล, สมาริ, ปัญญา

ใครที่เป็นพุทธ บรรลุความเป็นพุทธ มีธรรมที่เป็นพุทธ เป็นพุทธธรรมที่มีจริง คนนั้นสามารถ เอาเครื่องวัดคือ เอาศีลมาวัด ผู้มีศีลห้า เป็นพื้นฐานเป็นอารยบุคคลระดับที่หนึ่งเรียกว่า “โสดาบัน” แต่ต้องมีศีลที่เข้ากระแส(โสดาบันน) ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา(อวินิปาตธรรม) และภูมิธรรมนั้นเที่ยงแท้แน่นอน(นิยต) ผู้ที่มีศีลห้าเป็นคนสูงระดับหนึ่งไม่ตกต่ำ และเป็นศีลที่ไม่เสื่อม เป็นคนไม่มีพิษมีภัยในสังคมระดับหนึ่ง อย่างน้อยที่สุด กายกรรม-วจีกรรมไม่เป็นภัย ไม่มีอบายมุข เป็นคนไม่ประพฤติเกี่ยวข้องกับอบายมุขแล้ว เอาละ..อบายมุขนี้ตื่นๆรู้กันได้ง่ายๆ จริงๆมันมีลึกกว่า อบายมุข(ปากทางแห่งความฉิบหาย-หัวหน้าความเสื่อม)คือ....“อบาย”(วนเวียนอยู่ในวังวนแห่งความฉิบหาย) ซึ่งครอบคลุมละเอียดกว่าคำว่า “อบายมุข”

ถ้ากายกรรม วจีกรรม คุณไม่ประพฤติแล้ว ทั้งไม่ไปพูดล่อลวงหรือมอมเมาให้คนไปหลงติดอบายมุข ไม่มีทั้งการกระทำและคำพูดคงเหลือแต่จิตของคุณอาจจะมีกิเลสอยู่บ้าง ก็ถือว่าเป็นโสดาบันได้ นับว่าเข้าข่ายเข้าเขตโสดาบัน แต่ยังไม่เที่ยง ถ้าจะให้เที่ยงจริงๆจิตของคุณจะต้องลดกิเลสตัวนี้ ให้ถึงขั้นไม่รู้รู้สึกสุข-ทุกข์ ไม่รู้สึกชอบ-ชัง จิตเป็น

กลางๆอย่างไม่ดูด-ไม่ผลัก ใจก็ไม่เดือดร้อนไม่ตื่นนอน ไม่มีกิเลสตัณหาที่จะเข้ามาบังคับให้เราต้องไปละเมิดอบายมุข ต้องไปเล่นไพ่ ต้องไปกินเหล้า จะต้องไปเสพมหรสพที่มอมเมา เป็นต้น จึงไม่ต้องไปสุขทุกข์กับอบายมุขทั้งหลายได้ หรือว่าอาจจะมึนสลบชงอยู่นิดๆบ้าง ซึ่งเป็นกิเลสละเอียดขั้นรูปราคะ-อรูปราคะนี้ ก็เบาบางมากแล้ว หรือถึงขั้นไม่มีกิเลสเกี่ยวกับอบายมุขเลย เห็นอบายมุขก็เฉยๆ ต่อให้เขาปรุงแต่งจัดจ้าน มอมเมากันอยู่เต็มโลก เราก็มองไม่หลงไปกับเขา เพราะอยู่เหนือมันแล้ว นี่คือการจิตที่เที่ยงจริงๆ จิตไม่มีเปลี่ยนแปลงตกต่ำลงไปอีก จึงคือผู้บรรลุแล้วจริงๆ

คนที่มึนจิตไม่มีอบายมุขอย่างนี้ได้ และไม่ละเมิดในศีลทั้ง ๕ ข้อ คือศีลข้อ ๑ ไม่ฆ่าสัตว์ใดๆเลย ไม่อั้งแม่แต่ฆ่าสัตว์เอามากิน ก็ไม่เอา! ไม่ทุจริตเอาของๆคนอื่นที่เป็นการลักทรัพย์ กามก็มีไม่มาก มีผัวเดียวเมียเดียว ไม่ไปละเมิดนอกใจกัน หรือว่ารูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสที่เป็นกามคุณ ๕ ก็ไม่จัดจ้านอะไร ทั้งไม่พูดปดด้วย และงดเว้นจากสิ่งเสพติดทุกชนิด บริสุทธิ์ศีลห้านี้ได้ นั่นคือ อาริยบุคคลระดับต้น โสดาบัน พิสุจน์ได้ในยุคนี้ ชาตินี้เอาตมาพาคนมาปฏิบัติพิสุจน์แล้ว จนเป็นหมู่บ้าน หมู่บ้านนี้คนมีศีลห้าทั้งหมู่บ้าน ไม่ฆ่าสัตว์ -ไม่ลักทรัพย์ -ไม่ผิดผัวเขาเมียใคร -ไม่โกหก -ไม่มีสุราสิ่งเสพติด แม้แต่บุหรี่ก็ไม่มี

ทั้งหมู่บ้าน..ราชธานีโคก ศีระะอโคก ลันตือโคก ปฐมโคก ดอยรายปลายฟ้า ภูเขาพ้าน้ำ ดินหนองแดนเหนือ เป็นต้น และชุมชนอื่นๆของอโคกทั้งหมดนี้ บริสุทธิ์ศีลห้า ทั้งกายกรรม วชิกรรม ซึ่งมีบางคนในจิตวิญญาณอาจจะพิเศษกิเลสเหลือบ้าง ที่ยังไม่ล้างอนุสัย ยังไม่ดับอาสวะสิ้น อาจจะมีบ้างสำหรับโสดาบัน แต่มันไม่มีฤทธิ์แรง จนกระทั่งบังคับให้ไปละเมิด ผิดศีล ใครผิดศีลอยู่ที่ชำระโทษกัน ให้สังวรระวังปฏิบัติใหม่ จนกระทั่งเห็นว่าคนนี้ปฏิบัติไม่ได้ ก็ต้องให้ออกไปจาก



หมู่ ขอร้อง..อย่าอยู่เลยเพราะว่าทำให้หมู่แปดเปื้อน ขึ้นอยู่ไปพาให้หมู่แย
ไปตามๆกัน ตามวินัยหรือวิธีปฏิบัติของศาสนาพุทธ มีการ**“อัปเปหิ”** ให้
ออกจากหมู่ได้ อย่างนี้เป็นต้น

อาตมาทำสังคมาบุญนิยามให้เกิดขึ้น ขอภัยที่ต้องยกตัวอย่างชาว
อโศก ที่ยกตัวอย่างนี้ไม่ได้มีจิตอยากอวดอ้างอวดดี ที่พูดไปนี้ พูด
เป็น**“เอหิภัสสิโก”** เป็นการอ้างอิง ยืนยันว่า เป็นได้จริง เดียวนี้ก็พิสูจน์
ได้ เอหิภัสสิโกแปลว่า ทำทนายให้มาพิสูจน์ได้ และในกาละนี้ก็ยังเป็น
“อกาลิโก” คือไม่จำกัดว่ายุคไหนสมัยไหน ก็สามารถมีได้เป็นได้

คุณไปดูได้ที่สังคมาชาวอโศกทั้งหลายสิ เป็น**“เอหิภัสสิโก”** คือเชื่อ
เชิญให้พิสูจน์ได้ ทำทนายให้ไปดูได้ ว่าอกาลิโก แม้ยุคนี้ก็เป็นที่ โสดาบัน
สภิกษา อนาคตา อรหันต์ พระพุทธเจ้าตรัสว่า หากมี**ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
อยู่ตราบไต่ โลกไม่ว่างจากอรหันต์** เชื่อกำตรัสของพระพุทธเจ้าใหม่ละ นี้
พูดตามหลักวิชาการของภาษาธรรมะเลยนะ ไม่ได้มีสาเหตุยจิต ขอยืนยัน
เพราะฉะนั้นชาวอโศกที่ได้ปฏิบัติพิสูจน์ธรรมะพระพุทธเจ้านี้
เป็น**“โสดาบัน”**ได้ *^๓ และจะมีชีวิตอยู่อย่างนี้ไปเลย ไม่มีสุขไม่ทุกข์

*^๓ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๓๑ จาก **“เวรสุตฺต”** ผู้ตวันเวรภัย ๕
ประการ เป็น **“พระโสดาบัน”**

ครั้งนั้นแล ท่านอนาถบิณฑิกคฤหบดีเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับถวาย
บังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง พระผู้มีพระภาคได้ตรัสกะอนาถบิณฑิกคฤหบดีว่า
ดูกรคฤหบดี ในกาลใดแล อริยสาวกสงบระงับภัยเวร ๕ ประการ และประกอบด้วย องค์
คุณของโสดาบ ๔ ประการ (โสดาปัตตียังคะ) ในกาลนั้นอริยสาวกนั้นหวังอยู่ พึงพยากรณ์
ตนด้วยตนเองว่า เราเป็นผู้มีนรกสิ้นแล้ว มีกำเนิดสัตว์ดิรัจฉานสิ้นแล้ว มีเปรตวิสัยสิ้นแล้ว
มีอบาย ทุกคติและวิบาตลินแล้ว เราเป็น**โสดาบัน** มีอันไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยง ที่
จะตรัสรู้ในเบื้องหน้า

อริยสาวกสงบระงับภัยเวร ๕ ประการเป็นเณร ดูกรคฤหบดีบุคคลผู้มักฆ่าสัตว์
ย่อมประสบภัยเวรแม้ในปัจจุบัน แม้ในสัมปรายภพ และย่อมได้เสวยทุกข์โศกมนัสทางใจ

ไม่เดินรอน ไม่เดือดร้อนไปกับอบายมุข มีศีลทำบริบูรณ์ กินน้อยใช้น้อย ขนาดนี้เป็นพอเพียง มีปัจจัย ๔ ข้าว-ผ้า-ยา-บ้าน พออยู่พออาศัยเท่านั้น ก็สุขแล้ว ไม่ต้องไปวุ่นวายเดือดร้อนเหมือนชาวโลกเขา ที่ต้องไปแสวงหา เสพอบายมุขอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ต้องเลย ไม่ต้องฆ่าสัตว์ ไม่ต้องลักทรัพย์ ทรัพย์สิ้นเงินทองมีได้แค่นี้ก็สบายแล้ว น้อยกว่านี้ก็ไม่เดือดร้อน

สาธารณโภคีที่เหนือชั้นกว่าคอมมิวนิสต์

อาตมาพาทำจนกระทั่งถึงขั้น “สาธารณโภคี” คนในหมู่บ้านนี้ ทำงานฟรี ไม่ต้องมีเงินรายได้ให้แก่ตัวเองเลย ทำได้เท่าไรก็เอาเข้า กองกลาง ซึ่งวิธีการของพระพุทธเจ้านี้ เยี่ยมยอด เหนือชั้นกว่าลัทธิ คอมมิวนิสต์ ที่พยายามจะจัดสรรเศรษฐกิจ จัดสรรทรัพย์ศฤงคารที่โลก

เพราะปาณาติบาตเป็นปัจจัย อริยสาวกผู้งดเว้นจากปาณาติบาตย่อมไม่ประสพภัยเวรแม่ ในปัจจุบันแม่ในสัสมปรายภพ และไม่ได้สวยทุกข์โศกนันททางใจ อริยสาวกผู้งดเว้นจาก ปาณาติบาตย่อมสงบระงับภัยเวรนั้นด้วยประการอย่างนี้

ดูกรคฤหบดี บุคคลผู้มักถือเอาสิ่งของที่เจ้าของเขาไม่ให้ ... ฯลฯ... ผู้มักประพฤติ ผิดในกาม ... ฯลฯ... ผู้มักพูดเท็จ ... ฯลฯ... ผู้มักตีมน้ำเมาคือ สุราและเมรัยอันเป็นฐานะ แห่งความประมาท ย่อมประสพภัยเวรแม่ในปัจจุบัน แม่ในสัสมปรายภพ และย่อมสวย ทุกข์โศกนันททางใจ เพราะตีมน้ำเมา คือ สุราและเมรัยอันเป็นฐานะแห่งความประมาทเป็น ปัจจัย อริยสาวกผู้งดเว้นจากการตีมน้ำเมาคือสุราและเมรัยอันเป็นฐานะแห่งความประมาท ย่อมไม่ประสพภัยเวรแม่ในปัจจุบัน แม่ในสัสมปรายภพ และย่อมไม่ได้สวยทุกข์โศกนันททาง ใจ อริยสาวกผู้งดเว้นจากการตีมน้ำเมา คือ สุราและเมรัยอันเป็นฐานะแห่งความประมาท ย่อมสงบระงับภัยเวรนั้น ด้วยอาการอย่างนี้ อริยสาวกสงบระงับภัยเวร ๕ ประการนี้

อริยสาวกเป็นผู้ประกอบด้วยองค์คุณของโสดาฯ ๔ ประการ เป็นโสดา ดุรคคฤหบดี อริยสาวกในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ประกอบด้วยความเลื่อมใส อัน



มีอยู่เป็นจำนวนจำกัด แล้วก็แบ่งจัดสรรกันให้ทั่วถึง อย่าให้เดือดร้อน นี่เป็นความหมายของคอมมูนชนิตนั้น แต่..ของพุทธที่เอาตมาพาท่านี่ เป็นคอมมูนเหนือชั้น วิเศษกว่าคอมมิวนิสต์ เพราะมันไม่ได้ถูกบังคับ เป็นจิตวิญญานที่เต็มใจ และอิสระเสรี

แต่คอมมิวนิสต์เป็น“**แมทธิเรียลลิสซึม**”เป็นแค่วัตถุนิยม บังคับทางจิตใจ ใช้การกดขี่ คุณจะต้องเสียภาษีเท่านี้ คุณมีรายได้เท่านี้ต้องเอาเข้าส่วนกลางเท่านั้นๆ หรือแม้แต่ที่เป็นประชาธิปไตยก็ยิ่งถูกบังคับ เช่น บังคับให้เสียภาษี การเสียภาษีของประชาธิปไตยก็ไม่ใช่ด้วยใจสละ แต่จำนนตามกฎหมาย ไม่ได้อยากเสียหรือก มีรายได้มาก ก็ไม่ยอมเสียมาก มันก็โกงภาษี เหมือนบางคนที่เป็นตัวอย่างในประเทศไทยที่โกงภาษี เลี่ยงภาษี ออกกฎหมายเพื่อจะให้ตนเองไม่ต้องเสียภาษี นี่เหมือนอย่างนี้แหละ ไม่มีอุดมคติจริง ไม่จริงใจ ให้อย่างฝืนใจ เพราะมันไม่ได้ตั้งใจที่จะละล้างกิเลส กำจัดความโลภ ไม่ได้หัดล้างกิเลส ก็โลภ ก็เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้

ไม่ทันไหวในพระพุทธเจ้าว่า แม้เพราะเหตุนี้ พระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ...ฯลฯ... เป็นผู้เบิกบานแล้ว เป็นผู้จำแนกธรรม **๑** ย่อมประกอบด้วยความเลื่อมใส อันไม่ทันไหวในพระธรรมว่า พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคตรัสดีแล้ว ...ฯลฯ... อันวิญญูชนจะพึงรู้ได้เฉพาะตน **๑** ย่อมประกอบด้วยความเลื่อมใสอันไม่ทันไหวในพระสงฆ์ ว่าพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาค เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว ...ฯลฯ... เป็นนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า **๑** ย่อมประกอบด้วยศีลอันพระอริยเจ้าพอใจ ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย เป็นไทย อันวิญญูชนสรรเสริญ อันตันทาและที่รู้ไม่ถูกต้องเป็นไปเพื่อสมาธิ **๑** อริยสาวกเป็นผู้ประกอบด้วยองค์คุณของโสดาฯ **๔** ประการนี้ ฯ

ดูกรคฤหบดี ในกาลใดแล อริยสาวก**สงบระงับภัยเวร ๕** ประการนี้ และประกอบด้วย**องค์คุณของโสดาฯ ๔ ประการ**นี้ อริยสาวกนั้นหวังอยู่ พึงพยากรณ์ตนด้วยตนเอง ว่า เราเป็นผู้มีนรกสิ้นแล้ว มีกามเนตลัตว์ดิรัจฉานสิ้นแล้ว มีเปรตวิสัยสิ้นแล้ว มีอบาย มีทุกคติ และวินิบาตสิ้นแล้ว เป็นโสดาบัน มีอันไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยง ที่จะตรัสรู้ในเบื้องหน้า ฯ

แต่ผู้ที่มีมรรคผลของพุทธนี้ไม่ต้องไปบังคับเลย ทำเท่าไรเอา
 เข้าส่วนกลางหมด ด้วยจิตใจจริง ตั้งใจละความโลภจริงจัง จึงไม่ใช่ฝืนใจ
 เพราะฉะนั้นจิตใจของผู้ที่ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วนี้ จะ
 เกิดภูมิปัญญา เกิดกิเลสลด จิตไม่ต้องการได้มาก มีความพอเพียง มี
 ความมักน้อย กินอยู่ประหยัด ไม่เปลืองไม่ฟลาดู เป็นผู้ไม่สะสมวัตถุ
 สมบัติ เป็นอนาคตาภิชน ไม่สะสมทรัพย์ศฤงคารบ้านช่องเรือนชาน แต่
 ทำงานให้กับสังคม เป็นคนที่อยู่กับสังคม เกื้อกูลกันเลี้ยงดูกันเหมือนกับ
 ตัวอย่างสังคม **“ชุมชนมัจฉานา”** ชุมชนที่ชุมนุมอยู่ขณะนี้ มีชีวิตมา
 ตั้งสองเดือนกว่าแล้ว เป็นยังไง อยู่กันอย่างไร?.....**อยู่กันอย่างพุทธ!** ขอ
 อภัยนะท่านที่นับถือศาสนาอื่น อย่าหาว่าเอาตมาพูดละเมิด ขออนุญาตให้
 กรอบของพุทธ เพื่ออธิบายตามหลักของ **“พุทธพจน์ ๗”** มาตรวจสอบว่า
 อยู่กันได้ตามหลักเกณฑ์นี้หรือไม่?

มัทศอรรถ ๗ ประการ ที่ชุมชนมัจฉานา

ชุมชนมัจฉานา อยู่กันได้ตามพุทธพจน์ ๗ ไหม? คือ... ๑. มี
ความระลึกถึงกัน(สาราณียะ) ๒. มี**ความรักกัน**(ปิยกรณะ) ๓. มี**ความเคารพ**
กัน(ครุกรณะ) ๔. มี**การเกื้อกูลช่วยเหลือกัน**(สังคหะ) ๕. มี**การไม่วิวาทกัน**
 (อวิวาทะ) ๖. มี**ความพร้อมเพรียงกัน**(สามัคคิยะ) ๗. มี**ความเป็นน้ำหนึ่งใจ**
เดียวกัน(เอกภิกาวะ)

เอาตมาขอยกสังคมกลุ่มนี้ขึ้นมาเป็น “เอหิภัสลโก” เป็นสิ่งที่
 ยืนยันพิสูจน์ได้ หมายความว่าอะไร? หมายความว่า มีความเป็นอยู่ที่
 ระลึกถึงกัน ห่วงหาอาวรณกัน เช่น รปภ.ห่วงหาอาวรณคนที่อยู่ที่นี้ ใคร



ได้รับความเดือดร้อนอะไรรอบกัรด์ กัรด์ไปดูแลช่วยเหลือ นี่มีความระลึกถึงกัน(สราณึยะ) เออ..คนนี้ไม่มีอาหารกิน ไปนะ ไปที่นั่นที่นี้ อ้าวนี่กินข้าวหรือยัง ไปสิ..นั่นตรงนั้นนะ เดียวนี่นี้มีกลุ่มของหลวงตามหาบัว มาทำอาหารเนื้อสัตว์ ใครจะกินมังสวิรัตก็มากองทัพธรรม ใครจะกินอาหารมุสลิม อาหารปักษ์ใต้ก็มาทางนี้ นี่เป็นการระลึกถึงกัน ห่วงหาอาวรณ์กัน มีความรักกัน(ปิยกรณะ) รักกันอย่างมิติสูงๆด้วย ไม่ใช่มิติต่ำๆตื้นๆ คือรักกันด้วยกามเท่านั้น แต่เป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ รักมวลมนุษยชาติทั้งหมดเลย เหมือนพี่กันน้องกันทั้งหมดเลย เป็นความรักที่ให้ที่เสียสละ มีความปรารถนาดีต่อกัน ไม่ใช่ความรักแบบซีโลม รักแบบไปทำอะไรกับใครก็ต้องการให้เขาตอบแทนผลประโยชน์มาให้ตัวเรามากยิ่งขึ้นๆ หรือเราจะต้องไปเอาประโยชน์จากเขามาให้คุ้ม ใ้ความรักอย่างนี้เป็นความรักที่เสว รักคนไหนจะต้องเอาประโยชน์จากเขา จะต้องเสพประโยชน์จากเขา จะต้องเอาเงินเอาทองเอาสมบัติจากเขา จะต้องสัมผัสแตะต้องรูปสกลิ่นเสียงจากเขา นั่นเป็นความรักที่เห็นแก่ตัว! ความรักที่ต้องการอะไรจากเขามาเสพเสวยแก่เรา คุณรูปสวยฉันจะต้องการความสวยจากคุณ คุณมีกลิ่นหอมฉันจะต้องการความหอมจากคุณ เป็นความรักซีโลม บำบัดกิเลสตัวเอง เป็นความรักชั้นต่ำ

รักอย่างไร ที่ทำให้จิตใจเสื่อมต่ำ?

ความรักที่ดีนั้นคือ ความรักที่เสียสละให้แก่คนอื่น นั่นคือความรักที่พิเศษ ความรักที่เอาอะไรมาให้แก่ตัวนั้นชั้นต่ำ เช่นถ้าส่งเสริมคนนี้ ช่วยเหลือคนนี้ เพราะคนนี้จะ เป็นบริวารเป็นไม้เป็นมือ ไปหาอะไรมาให้แก่เรา ..คุ้ม มากกว่าที่เราให้เขา เราเสียให้เขาเดือนหนึ่งสามหมื่น ใ้อัยมันทำให้เรามากกว่าสามหมื่น ใ้อันนี้แหละเราต้องรักมันไว้ เพราะมันทำให้เราได้เปรียบ เราได้ประโยชน์จากมัน ความรักซื่อๆอย่างนี้เป็นความรักชั้นต่ำ แล้วมนุษย์นิยมทำด้วยนะ มนุษย์ที่มักมากมักใหญ่ ต้องการจะสร้างบริวาร สร้างอำนาจและความมั่งคั่งให้แก่ตัวเองนี้ จะร้อยเรียงบริวารแบบนี้เอาไว้ คนมีจิตแบบนี้เป็นคนจิตเสื่อมต่ำ ไม่เจริญ จิตเอาเปรียบ ต้องการบำเรอตน -เห็นแก่ตน นี่คือการเห็นแก่ตัว คนมีจิตต่ำอย่างนี้ ไม่ดี เปลี่ยนชะ!

ความรักที่ยิ่งใหญ่นั้นเป็นความเกื้อกูลเสียสละให้คนอื่น อย่างบริสุทธิ์ใจ ไม่ต้องการผลประโยชน์อะไรตอบแทน แต่ถ้าเขาจะกตัญญูกตเวทิต่อเรา เขาจะกลับมาอุปถัมภ์ช่วยเหลือเรา ยิ่งกว่าที่เราให้ นั่นเป็นคุณงามความดีของเขา ซึ่งเราไม่ได้ไปต้องการหวังให้เป็นเช่นนั้น แต่เขาทำของเขาเอง เป็นคุณงามความดีของเขา ที่เขาจะกตัญญูกตเวทิต่อเรา ความรักที่ดีจะต้องเห็นแก่ผู้อื่น ทำเพื่อผู้อื่น อย่างบริสุทธิ์ใจ ไม่ต้องการอะไรตอบแทน นั่นคือความรักที่พิเศษ ความรักที่ยิ่งใหญ่

ส่วนความเคารพกัน(ครุภรณ์) เคารพกันด้วยความรู้ เคารพกันด้วยคุณงามความดี เคารพกันด้วยวัย เคารพกันด้วยความเป็นชาติตระกูล นี่คือนี่สิ่งที่เราจะเคารพกันในสังคมชุมชนนี้ ที่มาชุมนุมกันได้สองเดือนกว่า

แล้วนี่ มีความเคารพกัน มีความรักกัน มีความระลึกถึงกัน มีการช่วยเหลือกันเกื้อกูลอุปถัมภ์ค้ำชูกัน(สังคหะ) ช่วยการกินการอยู่การหลับการนอน การถ่ายหนักถ่ายเบา เกื้อกูล เพื่อแม่ เสียสละ เลี้ยงดูกัน ไม่ต้องซื้อต้องหา ยาสีฟัน แปรงสีฟัน มีดโกนหนวด ผ่ากันฝน รมกันแดด นานาสารพัดยา แม้แต่เสื้อผ้าก็ยังเอามาแจกกัน ไม่ต้องแลกต้องเปลี่ยน ใครมีมากก็แบ่งแจกคนมีน้อย คนไหนต้องใช้ คนไหนอดทนได้ เป็นแม่ เป็นผู้ใหญ่ เอาละลูกมันจะเอา ต้องให้ลูกก่อน แม่ก็ต้องเสียสละให้ลูก อย่างนี้เป็นต้น ก็ช่วยกัน คนไหนแข็งแรง คนไหนอดทนได้ก่อน เอาให้คนอดทนยังไม่ได้ มีการช่วยเหลือกันเกื้อกูลกัน(สังคหะ) สังคมอย่างนี้เกิดแล้ว นี่..ในนี้แหละ

“อวิวาทะ”ไม่ทะเลาะไม่วิวาทกัน มีแต่คนอื่นเขามาวิวาทเรา เราไม่ได้ไปหาเรื่อง ไม่ได้ไปวิวาทเขา และพยายามรักษาความไม่วิวาท มันอาจจะมีปากทอก มีมาษาคำพูดที่เสียดแทงกันบ้างเล็กๆน้อยๆ ก็ระวังอย่าให้รุนแรง อย่าส่อเสียดคือทำให้กระทบกระทั่ง ทะเลาะโกรธแค้นกัน อย่าโกหก อย่าพูดหยาบ มันกระทั่งกระทบกระทั่งกันรุนแรง เกิดความไม่ชอบใจได้ ไม่พูดอวดกุศลได้...ดี แต่ถ้าจะพูด บางครั้งบางครั้งเราใช้คำพูดคำนี้ดูเหมือนหยาบ แต่เมื่อเป็นองค์รวมแล้ว สื่อกันนี้ออกไปแล้วมันเป็นประโยชน์ สามารถให้คนรู้เข้าใจดี ซึ่งดีด้วยซ้ำ เช่น “ตัวกู-ของกู” คำว่ากูเป็นคำหยาบ แต่พูดแล้วอธิบายสื่อกันชัดเจนนดี เพราะปรารถนาสื่อกันให้รู้ชัด มันจึงไม่ได้เป็นคำหยาบอะไร หรือในหมู่เพื่อนฝูง สนิทสนมรักกัน พูดๆ มึงๆกัน เขาไม่ได้หยาบหรือ เขาเป็นเพื่อนกัน เขาใช้กูมึง มันซึ่งใจ มันสนิทใจ เมื่อใช้กูใช้มึง เขาไม่ได้หยาบอะไร เขารักกันจะตาย แต่ถ้าคุณมีเจตนาเหยียดหยาม ต้องการที่จะใช้ไปในทางทุจริตอวดกุศล ใช้ด้วยกิเลสโลภโกรธหลง คำว่ากูว่ามึงนั้น ก็เป็นคำหยาบ

สรุปแล้ว การใช้ปากเป็นอาวุธ หรือคำพูดที่เป็นปากทอกทิม
 แหกกัน พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ อย่าทำเลยนี่กฎขั้นต้น แต่สังคมละเว้น
 มันยาก มันจะมีพูดผิดบ้างปลั้งบ้าง หรือว่ายังมีกิเลส ยังมีอารมณ์ก็อาจ
 จะพูดแรงไปบ้าง กระทบกระทั่งไปบ้าง หยาบบ้าง ส่อเสียดบ้างนิดๆหน่อยๆ
 แต่มันเป็นทุจริตกรรม ไม่ดีเลย ส่อเสียดหรือหยาบคายก็ไม่ดี หรือ
 เพ้อเจ้อก็ไม่ดี มันอาจจะเป็นผลกระทบทำให้เกิดแรงกระตุ้นกระแทก
 เหมือนก้อนหิน ก้อนอิฐ ทุ๊กหัวแตก ก็เป็นบ้าง แต่ถึงขั้นจะลงมือลงไม้
 ทะเลาะทุบตีกัน ให้เลือดออกใช้อาวุธฆ่าแกงกัน อย่างนั้นถือว่าเป็น
 กรรมหนัก ไม่ทำ ต้องละเว้นเด็ดขาด

สังคมที่ผู้ดีแล้ว อย่างเก่งก็ระมัดระวังเรื่องปาก คำพูด มี
 กระทบกระทั่งกันแค่นี้ หยาบกว่านี้ไม่ทำ อย่างนี้เป็นต้น ขออภัยที่ต้องยก
 หมู่บ้านชาวโศก อาตมาทำงาน ๓๐-๔๐ ปี ในหมู่บ้านชาวโศกทุกชุมชน
 ไม่มีอาชญากรรมอาชญากร ไม่มีตีกันหัวร้างข้างแตก ใน ๓๐-๔๐ ปีมานี้
 แต่ละชุมชน อย่างเก่งก็แค่คำพูดบาดเสียดกันบ้าง เท่านั้นจริงๆ พิสูจน์
 ได้สังคมที่เป็นได้ปานนี้แม้ยุคนี้ เป็น“อกาลโก”พิสูจน์ได้ ไม่จำกัดยุคสมัย

ผู้ทำร้ายและผู้ถูกทำร้าย ใครกันแน่ที่พ่ายแพ้โดยสังขรรณ

นี่..ในสังคมเรา ชุมชนที่นี่ ก็ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งฆ่าแกง
 กัน ทุกคนระมัดระวังสำรวมสังวร ของใครของมัน แม้จะมีกิเลสบ้างก็ตาม
 แต่ถ้ายังลดกิเลสได้เลย มันไม่เกิดการทะเลาะวิวาทกันหกรอก ให้อภัยกัน
 ยกให้ เออ...เอาเถอะไม่ถือสา วางปล่อย หัดวางหัดปล่อย หัดรู้จักจบ

เอาแค่นี้แหละ! เชตนี้ เข้า...ต้องจบ เขาไม่จบ เราต้องจบ คนจบก่อน คนอด
กลับได้ก่อน คนไม่ทำแรงทำร้ายก่อน **คนนั้น..“ชนะ”!** คนที่ไปชกเขา
ทำให้เขาเจ็บเขาปวด เขาล้มคว่ำเลือดสาด คนนั้นชั่วแล้ว คนนั้นแพ้
เพราะได้ทำผิด ทำแล้ว ได้กรรมแล้ววิบากแล้วเป็นทรัพย์ของตนแล้ว จึง
เป็นผู้แพ้ ต้องเข้าใจสังขารให้ดี ๆ

เพราะฉะนั้นสังขารข้อ **“อวิวาทะ”** ไม่วิวาท สามัคคีกัน หมูกลุ่ม
สามัคคีกัน อยู่ที่นี่ไงล่ะ! พิสูจน์ได้ แม่เป็นศาสนาอื่นก็มาอยู่รวมกันได้
มีจิตวิญญาณรวมใจกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นเอกภาพ(**เอกภาวะ**)
มีการเกื้อกูลกัน เลี้ยงดูกัน(**สามัคคี**) แม้ในนี้จะมีแตกต่างกันบ้าง จาก
หลายเชื้อชาติ หลายศาสนา ในรายละเอียดปลีกย่อยเป็น “นานาสังวาส”
แต่หลักใหญ่ และเป้าหมาย สามารถอยู่ร่วมรวมกันได้ เป็นสังคมมนุษย์
ที่มีพุทธพจน์ ๗ ร่วมกัน ไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน(อวิวาทะ) [อวิวาทะ เป็นหนึ่งใน
ในพุทธพจน์ ๗ มีใน **“สาราณียธรรม ๖”** พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒]

สาราณียธรรม ๖ ข้อ คือ เมตตาทายกรรม-เมตตาวจีกรรม-
เมตตาโมกกรรม-สาธารณโภคี-ศีลสามัญตา-ทิวัญญูสามัญตา พุทธิธรรม
ทั้ง ๖ นี้ปฏิบัติแล้วจะเกิดพุทธพจน์ ๗ อย่างที่อาตมากล่าวแล้ว จะเกิด...

๑. ความระลึกถึงกัน(**สาราณียะ**) ๒. ความรักกัน(**ปิยภระณะ**)
๓. ความเคารพกัน(**ครุภระณะ**) ๔. ความเกื้อกูลช่วยเหลือกัน(**สังคหะ**)
๕. ความไม่วิวาทกัน(**อวิวาทะ**) ๖. ความพร้อมเพรียงกัน(**สามัคคี**)
๗. ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน(**เอกภาวะ**) เป็นเอกภาพ เป็นหนึ่งเดียวกัน
อย่างมวลที่เราอยู่ร่วมกัน นี้ สามารถพิสูจน์คุณธรรมอย่างนี้ได้ นี่เป็น
ธรรมะที่พระพุทธเจ้าท่านสอนให้พิสูจน์ได้ “อกาลิโก” ไม่จำกัดกาลเวลา
ถ้าสังคมอย่างนี้อยู่ประพตติกันไปยาวนาน อยู่กันเป็นปี หลายสิบปี
ยี่สิบปี มันก็จะมีพฤติกรรมอย่างนี้ มีกิจกรรมอย่างนี้ มีพิธีกรรมอย่าง
นี้กัน สังคมไทยจะเป็นสังคมพิเศษยอดเยี่ยมขนาดไหน? ดีมั๊ย??

นวัตกรรมทางสังคมที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศไทย

ธรรมชาติของพระพุทธรูปเจ้านั้น พิสูจน์ได้จริงเป็นวิทยาศาสตร์ แม้จะดูว่ายาก เอ้!...มันจะอยู่กันได้โดยไม่ทะเลาะกัน ไม่มีอาชญากรรม อาชญากร มีศีลห้า ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน มีพฤติกรรมตามพุทธพจน์ ๗ อย่างที่ว่านี้ อยู่กันอย่างระลึกถึงกัน รักกัน เคารพกัน สงเคราะห์ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน แบ่งกินแบ่งใช้กัน ไม่วิวาทกัน อยู่กันอย่างพร้อมเพรียง สามัคคี เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่างเป็นเอกภาพ แล้วมันจะเป็นไปได้หรือ? ก็เราได้เริ่มต้นกันมาเกือบๆ ๓ เดือนแล้ว นี่ไงคือ...การเมืองใหม่ที่เรากำลังฝันถึงกัน และพากันปฏิบัติอย่างเข้มข้นอีกด้วย เพียงแต่จะทะเลาะหลวงให้รู้แจ้งเห็นจริง จนเกิดจริง เป็นได้จริง อย่างยั่งยืนถาวรให้ได้เมื่อไหร่ นั่นก็คือ ชัยชนะที่สูงสุด เมื่อนั้น

แต่สังคมปัจจุบันมันมีแต่ทะเลาะกัน แย่งชิงรบราฆ่าฟันกัน จะเอาเป็นเอาตายกันอยู่เนี่ย เห็นไหมละ ประเทศไทยถูกแบ่งเป็นสองซีกใหญ่ๆ แล้วตอนนี้ คนหนึ่งก็เข้าใจแบบนี้แหละ จะเข้าไปเป็นทุนนิยมสามัญแล้ว ก็ไปจับมือกันกับซ้ายออกหัก อย่างที่คุณสนธิพูด แล้วก็จะมาซัดกันกับฝ่ายพันธมิตรฯ ซึ่งกำลังรวมตัวและก็มีคุณลักษณะแบบนี้ ถ่ายทอดออกไปแต่ละวันๆ เพื่อให้มาดูว่า สังคมนี้อย่างนี้ มาดูสิสังคมตัวอย่าง แม้จะเกิดชั่วคราว สังคมอย่างนี้กำลังรวบรวมกันอยู่เนี่ย กำลังขยายตัวขึ้นในลักษณะของเครือข่าย(PYRAMIDAL WEB) สยายทั้งเครือข่ายและมวลข่ายกันอยู่เนี่ย ซึ่งตอนนี้กำลังมี**คณะกรรมการ“พลังแผ่นดิน”พันธมิตรฯ** มีบทบาทที่จะสืบสาน สัมพันธ์กันทุกหน่วยทุกภาคส่วนทุกระดับ ถักทอกันเป็น“เครือข่าย” ที่มีทั้งยอดพีระมิดอันเป็นจุดสูงสุด มีทั้งส่วนนอกและใน

ทุกส่วนสานสัมพันธ์ต่อเนื่องรองรับกันและกันลงมาหาฐานถึงส่วนล่างที่เป็นส่วนกว้างสุด เป็นพีระมิดอล เว็บบ เป็นโครงข่ายที่ยึดโยงถักทอสานสัมพันธ์กันในรูปของ PYRAMIDAL WEB อาตมาเรียกในภาษาไทยว่า **“เครือข่าย”** อาตมาเรียกว่า เครือแห่ ถ้า“เครือข่าย”มันจะเป็นแนวระนาบแบนๆ ระนาบเดียว แต่ถ้าเป็นเครือแห่ที่มันเหมือนกับพีระมิด มันมีทั้งเนื้อด้านนอกและทั้งเนื้อใน มียอด มีกลาง มีปลาย เหมือนแห่ แต่ไม่ใช่แค่ผืนแห่ด้านนอก ทว่ามีเนื้อในที่รองรับซ้อนสานร่วมประสานกัน เป็นสัดส่วนที่ได้ระบบ มีระเบียบ มีสัดส่วนอย่างดี นี่กำลังจัดรูประบบ มีภาวะเชื่อมต่อกับสับสนสับสนโยงกันอยู่ นี่เมื่อคืนนี้ก็ตั้งกรรมการ “พลังแผ่นดิน”พันธมิตรฯ ก็มีผู้ที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาร่วมมือตั้งหลายผู้หลายคน มันเป็นนิมิตใหม่ของเมืองไทย

ประเทศไทยกำลังมี **“นวัตกรรม”**ปรากฏ กำลังเกิดขึ้นแล้ว ถึงรอบมันแล้ว ที่จริงมันสั่งสมมานานแล้ว มาถึงปี '๕๙ ก็ก่อรูปได้ขนาดนั้น ที่พวกเราชุมนุมกัน ๓๔ วัน ในปี '๕๑ คราวนี้ จะเข้าเดือนที่ ๓ แล้ว แล้วจะยืดยาวไปอีกก็วันยังไม่รู้เลย แต่อาตมาเชื่อว่าคราวนี้ แม่จะชุมนุมกันจนกระทั่งจบเกมจบวาระคราวนี้ แล้วแยกย้ายกันกลับบ้าน แต่จะเหลือโครงข่าย และองค์กร กลุ่มหมู่บุคคลที่จะติดต่อกันสัมพันธ์กัน และทำงานร่วมกันอีก เพื่อที่จะทำการเมืองใหม่ให้เกิดขึ้นในประเทศไทย โดยไม่เป็นนิตินัย ไม่เป็นทางการ เป็น**เอ็นจีโอ**. เป็นไปโดยธรรมชาติของประชาชน ที่มันเกิดโดยธรรม เกิดโดยสัจจะ ไม่ได้จดทะเบียน เป็นกลุ่มคนที่ทำงานนอกระบบของรัฐสภา นอก รัฐสภา เป็นสภาภาคประชาชนที่เลือกตั้งกันโดยประชาชนตามธรรมชาติ ทำโดยอิสระเสรีภาพ เป็นหมู่กลุ่มจับกลุ่มขึ้นมาทำเองตามรัฐธรรมนูญ นี่แหละคือ **เอ็นจีโอ**. แท้ ไม่มีรายได้ อาสาทำงานกันจริงๆ ด้วยปัญญาวิญญาณ ไม่ใช้รับจ้างเป็นอาชีพหากิน

ใน **เอ็นจีโอ**. ไม่มีรายได้ แต่เอ็นจีโอ. ที่ไปหากินไปหารายได้
 นี้คือ **เอ็นจีโอ.ขบถ** บางคนอาจจะมียาได้บ้างนิดๆหน่อยๆพออย่างชีพสำหรับ
 คนที่จำเป็นจริง แต่ไม่ใช่เลี้ยงชีพอย่างเป็นล่ำเป็นสัน อย่างตั้งเนื้อตั้งตัว
 ตั้งหน้าตั้งตาทำงานนี้เพื่อจะทำหากินเพื่อจะกอบโกย งานเอ็นจีโอ.คือ
 งานอาสา คืองานเสียสละ เป็นงานเพื่อประชาชน คืองานการเมือง
 ภาคประชาชนโดยแท้จริง ต้องเป็นคนซื่อสัตย์พอสมควร ที่จะจริงกับ
 การเสียสละเพื่อประชาชน แต่เอ็นจีโอ.หรือนักการเมืองที่จริงๆสามารถ
 ทำงานองค์กรอิสระ หรือองค์กรเพื่อช่วยเหลือสังคมมนุษยชาติ โดย
 ทำงานฟรี อย่างชาวโศกเราเนี่ย เข้มเรื่องนี้ ชาวโศกนี่เป็นเอ็นจีโอ. กลุ่ม
 ใหญ่กลุ่มหนึ่ง แต่คนเขาไม่รับ เพราะเขาถือว่า เราเป็นสายศาสนา ไม่ใช่
 เอ็นจีโอ. ซึ่งไม่จริง ! **เอ็นจีโอ.**นี้จะต้องเป็นคนมีคุณธรรมทำเพื่อสังคม
 ทำเพื่อมนุษยชาติ ไม่ใช่ทำเพื่อตัวเอง ไม่ใช่เห็นแก่ตัวเองหรือไปล่าลาภ
 ลายยศ อยู่ในงาน**เอ็นจีโอ.** ถ้าอย่างนั้นมันขบถ นั้นมัน**ไม่ใช่เอ็นจีโอ.** ตัวแท้
เอ็นจีโอ.ตัวจริงจะต้องทำงานเพื่อสังคม ชาวโศกนี่เป็นงานอาสา
 ให้แก่สังคม แล้วปฏิบัติตนให้ลดละกิเลส ลดละจนกระทั่งตนเองนี้กินน้อย
 ใช้น้อย มีน้อยก็พอเพียง จนสุดท้ายไม่ต้องมียาได้เลย ทำงานอยู่กับหมู่
 กลุ่ม กินใช้อยู่กับหมู่กลุ่มเหมือนอย่างนี้ นี้ดูได้จาก..ชาวโศก ขออภัย
 เถอะ แหมพูดแล้วก็เหนียมๆ ว่าจะยกย่องคนของตัวเอง ขออภัย
 ไม่ได้ยกหรือก แต่เอาตมาเจตนา ยืนยันยกขึ้นมาเพื่ออ้างอิง ตามลัจจะที่
 เรียกว่า **“เอหิภัสสิโก”** คือสิ่งที่เกิดจาก**พระธรรมที่ควรเรียกให้มาดู** จง
 มาดูมาเห็น เป็นของ**ควรให้มาดูได้** เชิญชวน**ให้มาดูมาชม** ทำทายเป็น
 มาพิสูจน์ได้ **เพราะเป็นของจริงและดีจริง** เรียบรู้ได้ว่า นี่มีของจริงนะ
 เป็น**“อกาลิโก”** ไม่ว่าจะกาลไหนๆ ยุคนี้สมัยนี้ก็มีของจริงนะ ยืนยันได้
 คนของชาวโศกทั้งหมดที่มาทำงานไม่มีใครมีเบียเลี้ยงรายได้เลย ไม่ว่า

จะไปร่วมเป็นการ์ด ไม่ว่าจะไปร่วมทำอาหาร ไม่ว่าจะไปร่วมให้บริการผสมผสาน
 ด้านต่างๆ นานาใดๆ อยู่ใน “ชุมนุมมัมชวานฯ” นี้ ทุกคนที่เป็นชาวอโศก
 ร้อยเปอร์เซ็นต์นี้ ทำงานฟรีทั้งนั้นไม่มีเบี่ยเลี้ยง ไม่มีรายได้เลย และ
 ก็กินอยู่อย่างนี้กันมานานแล้ว อย่างสุขสบาย หลายผู้หลายคนยังบอก
 ว่าสบาย ขนาด พลตรีจำลอง ยังพูดเลยว่า มากินอยู่ที่นี่สบายจะตายไป
 ประเดี๋ยวก็นอน ประเดี๋ยวก็พัก ข้าวมีกิน ดินมีเดิน อยู่อย่างนี้ ไม่ต้อง
 ไปเดือดร้อนดินรน เดียวก็มีงานนั่นงานนี้ โอ้ย...สบายจะตายไป คือคน
 ไม่ติดไม่ยึดแล้ว นอนที่ไหนก็เป็นทิพย์ นอนกลางถนนก็เป็นทิพย์
 นอนใต้ต้นไม้ก็เป็นทิพย์ พระพุทธเจ้าให้ฝึกตนอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นพวกเราอนที่นี่สบายดี นั่งสบาย กินสบาย อยู่สบาย
 ถ่ายสบาย แม้จะไม่สะดวกนักในสถานที่แต่ก็พอทำเนา พออาศัย ไม่
 เดือดร้อนหนัก แต่เราก็รู้สึภาวะความจำเป็น มันมีความจำเป็นขนาดนี้ ก็
 ทนเอาหน่อย เพราะฉะนั้นที่อาตมาหยิบสังคัมกลุ่มขณะนี้ คือชุมชน
 มัมชวานฯ หรือชุมชนมหาวิทยาลัยราชดำเนิน เป็นชุมชนที่เกิดขึ้นชั่วคราว
 แต่มีคุณลักษณะ ที่มีสาราณียะ..ระลึกถึงกัน มีปิยภระณะ..รักกัน มี
 ครุภระณะ..เคารพกัน มีสังคหะ..เกื้อกูลกัน อวิวาทะ..ไม่ทะเลาะกัน สามัคคี
 ยะ..สามัคคีกัน เอกิภาวะ..เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ที่แท้จริง

มีสาราณียธรรม ๖ คือ มีเมตตาทายกรรม เมตตาวจีกรรม
 เมตตามโนกรรม แล้วก็ มีสาราณโภคี คีลสามัญตา และทัญญูสามัญตา
 เมตตาทายกรรมก็คือ ทายกรรมมีเมตตา มีเมตตาในความประพฤติทาง
 กาย เมตตาวจีกรรมก็มีเมตตาในความประพฤติทางวาจา สำคัญมากก็
 เมตตามโนกรรม มีเมตตาทางจิต จิตนี้แหละเป็นประธาน มีเมตตา ๓ นี้
 ย่อมทำให้อยู่กันอย่างมีเมตตาเกื้อกูลกัน อย่างตอนที่เคยตะโกนกันว่า
 “ทักษิณ ดิดดุก!” เราก็ได้เจริญเมตตาวจีกรรม เมตตามโนกรรม เปลี่ยน

คำพูดใหม่เป็น“ทักษิณ สำนึกผิด!” นี่เป็นสาราณียธรรม ในพุทธศาสนา

มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา คือมีความปรารถนาให้อยู่กัน
 อย่างเป็นสุข ใครเป็นทุกข์เป็นร้อน ก็ลงมือช่วยกัน เรียกว่ากรุณา ใครที่
 พันทุกข์พ้นร้อนแล้ว มีสุขแล้วหรือว่าพ้นทุกข์ไปได้แล้วก็ยินดีด้วยเรียกว่า
 มุทิตา ก็ยินดีด้วย เมื่อยินดีแล้วก็จบ วางเฉยเป็น“อุเบกขา” คือจิตอย่าไป
 ยึดมั่นถือมั่นในความดีที่เราได้ทำไปแล้ว ได้ช่วยเขาจนพ้นทุกข์จนเป็นสุข
 แล้ว อย่าไปยึดว่าเป็นบุญคุณของเรา เราได้ช่วยเขา เราได้ทำประโยชน์แล้ว
 เราก็อย่าไปยึดเป็นความดีของเรา ไม่ต้องไปยึดไปแบกเอาไว้ นี่คือ เมตตา
 กรุณา มุทิตา อุเบกขา เป็นคุณธรรม ที่เรียกว่า “**พรหมวิหาร ๔**” ต้อง
 เข้าใจคุณลักษณะพวกนี้ แล้วปฏิบัติให้ได้อย่างนี้ มันจะสุดยอดธรรมะ
 ของพระพุทธเจ้า ที่มีเมตตากายกรรม มีเมตตาวาจกรรม เมตตาโมกกรรม

นี่เราอยู่กันอย่างเมตตา กัน ก็เอากลูแลกัน มี“**สาธารณโภคี**”
 มีอาหารส่วนกลาง มีน้ำส่วนกลาง มีเครื่องใช้ไม้สอยหลายๆอย่าง ซึ่งหลาย
 คนก็ไปเบิกได้ที่ส่วนกลาง จากหลังเวทีนี้บ้าง จากกองทัพนธรรมบ้าง เป็น
 ของส่วนกลาง มาเบิกใช้สอยเครื่องใช้ที่สำคัญจำเป็นกันพอสมควร
 อะไรที่มันเป็นส่วนตัวที่ตัวเองเพื่อๆ เกินๆ ก็รับผิดชอบเอาเองเถอะ แต่
 ของส่วนกลาง ของที่จำเป็น เขาก็เอากลู นี่เรียกว่า สาธารณโภคี โดยมี
 หลักเกณฑ์ หรือวินัย เรียกว่าศีลสามัญญา คือหลักเกณฑ์กฎ วินัย ส่วน
 ที่เห็นร่วมกันให้อยู่ร่วมกันในหมู่กลุ่มนี้ เรามาอยู่ที่นี้เราจะต้องทำอย่างนี้ๆ
 ผู้ควบคุมกฎหรือควบคุมวินัยนี้ ขอยกให้**พลตรีจำลอง ศรีเมือง** แฮ่ม..
 มาควบคุมดูแลอะไรละเอียดดี เดียวก็ออกมาประกาศ แทรก อย่างนี้นะ..
 อย่างนี้นะ ไม่เอาะอย่างนี้ นั่นแหละคือศีลสามัญญา คือหลักเกณฑ์ที่เรา
 ร่วมกัน ตอนนี้มีมีความจำเป็นต้องใช้ ศีลขนาดนี้นะ อยู่กันอย่างนี้นะ

ใครก็ตาม...ขออภัย ผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์ อิสลาม พุทธ
 หรืออะไรก็แล้วแต่อยู่ในนี้ ต้องเอาหลักเกณฑ์นี้นะ เราจะต้องปฏิบัติอย่าง

นี่นะ ซึ่งก็ไม่ได้ขัดกับหลักธรรม หลักวินัยของแต่ละศาสนา นี่จะเป็น การพิสูจน์สังคมนมนุษย์ชาติ มีศีลสามัญตา มีทิวฐิสามัญตา ทิวฐิคือ ความเห็น ที่แต่ละคนมีความเห็นร่วมกันนั้น คืออะไร เราต้องการจุด มุ่งหมายอะไรร่วมกัน เป็นความมุ่งหมายใหญ่ หรือความหมายชั่วคราว อย่างที่เรามาชุมนุมที่นี่เป็นเป้าหมายชั่วคราว ว่าเรามาชุมนุมกันเพื่อที่จะทำ งานใหญ่ คืองานมาร่วมชุมนุมแสดงความเป็นพลังของมวลประชาชน ที่จะ หยุดรัฐบาลคณะนี้ ซึ่งเป็นคณะที่มีระบอบทักษิณซับซ้อนซุกอยู่อย่างชัดเจน เรามาร่วมผนึกกันเอาออกไปให้ได้ ไม่ให้เกิดอีก ระวังถาวรได้ยิ่งดี เพราะทำลายประเทศชาติ นี่เป็น ทิวฐิสามัญตา อันนี้เห็นร่วมกันทุกคน เราก็มาทำอย่างนี้เป็นต้น นี่คือเป้าหมายหลักสำคัญ ซึ่งจะมีปัจจัยย่อยๆ อีกมากมายที่เป็นตัวแสดงความจริงอันยืนยงความไม่ถูกต้องไม่เหมาะสม ของคุณทักษิณของรัฐบาลคณะนี้ เราก็มาช่วยกันทำให้ความจริงต่างๆ เหล่านั้นปรากฏออกมาให้หลายๆ ให้หมดๆ ดีแล้วจะชนะด้วยความจริงเป็นที่ยุติอย่างสันติ นี่คือสังคมผู้ดี สังคมศิวิไลซ์ ประเทศเจริญ ที่ชนะกันด้วยความถูกต้อง ไม่ใช่สังคมที่ยังเอาชนะกันด้วยการกัดกันตีกัน ใช้อาวุธฆ่ากัน ตัดสินการแพ้ชนะ นั้นมันสังคมดึกดำบรรพ์ โบราณแล้ว

คำสอนของพระพุทธเจ้าทรงสอนมาให้คนเป็นสังคมอารียะอย่างนี้ ก็ที่เรามาประพัตติต่อกันนี้แหละ เพราะฉะนั้นที่ชาวโศกมาทำงานร่วมกันที่นี่ เพราะอาตมาเห็นแล้วว่า อ้อ!.. อันนี้อยู่ในหลักเกณฑ์พระพุทธเจ้า มาช่วยกันทำเถอะ ชาวโศกจึงได้มาทำงานที่นี่ ด้วยเมตตาทายกรรม เมตตาว จีกรรม เมตตามโนกรรม มีสาธารณโมคิ(สี่กองกลางกินใช้ร่วมกัน) มีศีล สามัญตา(หลักเกณฑ์ที่ปฏิบัติร่วมกัน) มีทิวฐิสามัญตา(ความเข้าใจในเป้าหมาย สำคัญร่วมกัน) ชาวโศกจะทำจริงๆ และพยายามจะมีสาธาณียะ..ระลึกถึง กัน มีปิยกระณะ..รักกัน มีครุกระณะ..เคารพกัน มีสังคหะ..ช่วยเหลือเกื้อกูล กัน อวิวาหะ..ไม่ทะเลาะกัน สามัคคียะ..พร้อมเพรียงกัน เอก็ภาวะ..เป็น

อันหนึ่งอันเดียวกันจริงๆ มาประพุดิอย่างนี้ ใครจะประพุดิด้วยก็เอารวมเบ็ดเสร็จก็อยู่กับได้อย่างสงบสันติดีมาหลายเดือนแล้ว เป็นปรากฏการณ์ให้เห็นอย่างไม่น่าเชื่อ ลั่นตืออึงสาวยงามจริงๆ

แม้จะมีคนหาเรื่อง จะมารวน คนอื่นจะมาทำร้าย เราก็หาวิธีใช้ยุทธศาสตร์จัดการเขา อย่าให้มาทำเลวทำร้าย หยาบๆคายๆในที่นี้ แต่ถ้าจะมารวมกันดีๆ เช่น ชาว นปก.บางผู้บางคนมาในที่นี้ เขาประพุดิอย่างที่เราเป็นอยู่ เราก็ไม่ว่ากัน อย่าไปรังเกียจเขา ชาว นปก.เข้ามาอยู่ในนี้ เขาไม่ละเมิดวินัยหลักเกณฑ์ อยู่ในนี้ เขาจะมาขอแบ่งกินแบ่งใช้บ้าง แม่แต่ชาวอโศกบางคน นี่จำหน้าได้ว่าเป็น นปก. มาเอาอาหาร แหม..ตาเขียวใส่เขา จะไม่ให้เขากิน ก็ขอบอกว่า...อย่าเลย เขามากินก็ดีแล้ว แม่ชาว นปก.มาแบ่งกินที่นี้แล้วก็ไปรับเงินที่สนามหลวง ก็ไม่ว่ากัน แต่มันเป็นขบถนะ ไปเอาเงินสนามหลวง แต่มากินข้าวที่นี้ ทางโน้นถ้าเขารู้เขาก็ว่านะ ทางนี้เรารู้เราไม่เป็นไรหรอก เรากัย เราใจดีไม่ว่า แต่คุณอย่ามาประพุดิสิ่งที่เป็นอกุศลทุจริตในที่นี้ ตามขอบเขตตามศีลตามหลักเกณฑ์ของเรา ก็แล้วกัน ถ้าคุณประพุดิผิด เราเอาคุณออก ไม่ให้คุณอยู่ อย่างนี้เป็นต้น นี่คือลักษณะการประพุดิในสังคมอาริยะของมนุษยชาติ

ความต่างระหว่างพลังประชาชนปลอมกับของจริง

เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าผู้ใดมาศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้ว เอาธรรมะของพระพุทธเจ้ามาใช้ในสังคมมนุษย์ให้ได้ นั่นคือ เราเป็นพุทธศาสนิกชนที่เรียนรู้ตามคำสอนอันเป็น“อนุศาสน์”ของพระพุทธเจ้า แล้วเอามาปฏิบัติประพุดิได้สำเร็จจริง มีประโยชน์ แม้ชุมชนที่ชุมนุมกัน

อยู่ขนาดนี้ยังมีประโยชน์เลย ทำงานกันไปและได้ผลเป็นพลังรวม คิดดูซิ แม้มีคนจรรยาเป็นครั้งคราว และมีคนอยู่ประจำเป็นหลักได้ขนาดนี้ มีมวลชนขนาดนี้ ยังมีฤทธิ์มากขนาดนี้เลย ถ้ามีมวลประชาชนมาร่วมกันมากกว่านี้จะมีฤทธิ์กว่านี้มัย มีมัย (มีคะ-) ไซ้มัย นี่คือพลัง... ขอโทษ นี่คือ**พลังประชาชน**ที่แท้จริง เขาขโมยเอาคำว่า *พลังประชาชน* ไป โดยการซื้อ โดยการจ้างวาน นั่นมันเรื่องของ *พลังประชาชน*ปลอม ที่ถูกครอบงำทางความคิด ถูกร้อยเอาไว้ ด้วยอำนาจเงิน อำนาจงาน อำนาจหลายชนิดบังคับไว้ ที่นี้ไม่มีอำนาจอะไรบังคับ คุณมาด้วยอิสระเสรีภาพ ไม่ได้รับจ้างมา ต่างคนต้องเสียเงินเสียแรงงาน เสียความสุขสบาย ส่วนตัวที่เรามีด้วยซ้ำไป มาอดมาทน มาลำบากลำบากด้วยซ้ำไป

แต่เรามีปัญญาารู้ว่ามาทำไม มาช่วยในด้านไหน บางคนไม่ได้มาช่วยอะไรได้มาก ขอให้มาหนึ่งรวมเป็นมวลเป็นหมู่เฉยๆเท่านั้น ก็เติม **มวลพลังประชาชนที่แท้จริง**ได้ส่วนหนึ่งแล้ว ยิ่งมีความรู้ความสามารถ มีวัตถุประสงค์ มีแรงงาน มีจิตวิญญาณ เอามาช่วยกันเข้าไป มันก็จะ เป็น **พลังประชาชนที่แท้จริง** **พลังประชาชนที่แท้คืออันนี้** มันกำลังก่อรูปก่อร่าง กำลังเป็นดาวกระจายไปทั่วประเทศ ตามจังหวัดนั้นจังหวัดนี้ โดยมีแนวคิดตรงกัน มีทิวทัศน์สามัญตา อยู่ในกฎระเบียบบงกัน

เพราะฉะนั้นแม้ที่เกิดเหตุการณ์รุนแรงออกนอกกฎนอกระเบียบ เราจะชำระ แล้วเราก็จะเอาคนที่ทำนอกกฎนอกระเบียบออก คนนั้นขบถ คนนั้นคือคนนอกกลุ่ม ไม่ใช่กลุ่มนี้ มันจะชัดเจนขึ้น มันจะชัดเจนหรือมันจะแบ่งแยกกันออกไปโดยสังขธรรม สิ่งดีไม่ดีมันจะจัดสรรของมันขึ้นเรื่อยๆ ตามเหตุปัจจัยแห่งสังขธรรม คนกับพฤติกรรมเป็นเหตุเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดผลตามที่มีมันเกิดมันเป็นให้เราเห็นอยู่หลังๆนี้

ที่มีแกนนำทั้งห้าคน ที่มีทั้งด้านศาสนา มีทั้งด้านของนักวิชาการ

มีทั้งด้านของแรงงานและรัฐวิสาหกิจ อย่างคุณสมศักดิ์ มีทั้งด้านมวลของ ผู้ที่เป็นสื่อสารอย่างคุณสนธิ แล้วเข้ามารวมกัน และก็มีคนอื่น ๆ อีก ไม่ใช่ มีห้าคนเท่านั้น เช่น มีคุณสุริยะใส แล้วยังมีคนอื่น ๆ อีก อาตมาไม่ได้กล่าว ชื่อขออภัย ที่รวมสมอง ร่วมช่วยกันคิด ช่วยกันรังสรรค์ขึ้นมา ก็เกิดเป็น ระบบ เป็นองค์ประกอบแห่งศิลปะและศาสตร์ เราไม่ได้แต่งตั้งกันอย่าง พวกกินเงินเดือนมีอำนาจพิเศษบังคับอันโน้นบังคับอันนี้ แต่เรามาช่วยกัน คิด มาร่วมกันจัดสรร มาร่วมกันทำงาน ลงทุนลงแรง อันนี้เป็นระบบที่ เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์ เป็นงานอาสา เสียสละ ไม่ใช่งานอาชีพหากิน

ทำงานการเมืองอย่างไร โดยไม่ต้องหาเงินหากองให้ตัวเอง?

ชาวโศกทำงานเสียสละสร้างสรรให้แก่มวลมนุษยชาติได้โดยที่ชีวิต นี้ไม่ได้สะสมเงินทอง ไม่สะสมทรัพย์สินศฤงคารให้แก่ตนเอง ไม่ต้องหาเงิน หากองให้แก่ตัวเองแล้ว พวกเราใช้ชีวิตเป็นอนาคาริกชน(ผู้ไม่ต้องมีเงินทองบ้าน ช่างเรือนชาน) ไปถามดูเถอะชาวโศกในที่นี้ทำงานอยู่กับชุมชนโศกมากี่ปี บางคนอยู่มาสิบปี บางคนยี่สิบปี บางคนสามสิบกว่าปีแล้ว ที่ทำงานอยู่ กับชาวโศกมาตลอด ตั้งแต่อาตมาเริ่มต้นบวชมานี้มันเกือบสี่สิบปี บาง คนเกือบสี่สิบปีแล้ว อยู่ได้อย่างสบาย ไม่ต้องมีเงินทอง ไม่ต้องมี รายได้เป็นสมบัติส่วนตัว แต่เป็น“สาธารณโภคี”กินอยู่ส่วนกลางนี้แหละ ในสังคมคนสมัยนี้ยุคนี้แท้ๆ มันเป็นไปได้ไหม ? เป็นไปได้ ไม่ใช่เพื่อฝัน แล้วทำงานการเมืองได้ไหม ได้ ! คุณทำหน้าที่ไปสิ เพราะการเมืองมี หลายหน้าที่ ที่เป็นไปเพื่อบ้านเพื่อเมือง ไม่ใช่เพื่อตัวเรา นั่นคือการเมือง

อย่างชาวอโศกเรานี้จะมาทำหน้าที่รับใช้ กวาดขยะ ทำความสะอาด บัดกวาด เช็ดถู ซึ่งเรารู้ว่างานพวกนี้คนไม่ค่อยอยากทำ แต่มันสำคัญ และจำเป็น เราไปทำอันนี้โดยไม่ได้ติดยึดว่าต่ำว่าสูงตามที่โลกเขาแบ่งชั้น โลกเขารังเกียจ แต่มันจำเป็น มันสำคัญ เราไม่โง่อย่างโลก เราใช้ภูมิธรรม ภูมิปัญญาว่า อ้อ!..นี่มันสมควร แม้จะบัดกวาดเช็ดถู ทำขยะ เราก็ยินดี ทำ ยินดีรับใช้ ให้บริการอย่างโน้นอย่างนี้ เราก็เห็นว่ามันดี นี่เป็นการรับใช้ ประชาชน เป็นประโยชน์แก่ประชาชน แม้ไม่ได้ยศไม่ได้ตำแหน่ง แถม มีคนดูถูกดูแคลนเข้าใจผิดด้วยซ้ำไป แต่กิจการนี้ทำเพื่อประชาชน ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ตนเลย การรับใช้ประชาชนส่วนรวมเช่นนี้คืองานการเมือง อย่าเข้าใจแค่ว่า การเมืองคือ การไปนั่งในสภา การถูกเลือกตัวไปเป็นผู้แทน การไปนั่งบริหาร แล้วก็ไปพบประชาชน ไปดูว่าเขาขาดตกบกพร่องอะไร ตรงไหนที่เป็นอยู่ไม่เรียบร้อยไม่เป็นสุข แล้วก็มานั่งคิดช่วยเท่านั้น คนที่ลงมือช่วยจริงๆ ช่วยประชาชนในเรื่องในส่วนที่จะช่วยให้ประชาชนหรือ สังคมส่วนนั้นส่วนนี้เป็นอยู่เป็นสุข ไม่ใช่ไปช่วยแค่เป็นการหาเสียงไว้เพื่อ เขาจะได้เลือกเราเข้าไปเสวยตำแหน่งมีลาภยศสรรเสริญเท่านั้นคือ **การเมือง** การทำงานช่วยประชาชนเพื่อบำบัดทุกข์บำรุงสุขโดยตรง โดยไม่มีตำแหน่งอะไรเลย เป็นการกระทำของประชาชน เป็น**การเมืองภาคประชาชน**โดยแท้ ทำอย่างสมัครใจจริงๆ และเสียสละแท้ๆเถอะ

“งาน”การเมือง คืองานอะไรกันแน่?

“งาน”มีมากมายหลากหลาย ล้วนคือ**งาน** การบริหารก็คือ “งานการเมือง”..ได้ ลงมือชุด แบกหาม กวาดเก็บขยะจริงๆ ก็คือ

“งานการเมือง”..ได้ ขอให้ทำเพื่อช่วยเหลือมวลประชาชนอย่างเสียสละ
อย่างไรภาวะแฝงเชิงธุรกิจเชิงหาอำนาจมาให้ตนจริงๆเถิด

“งาน” การเมือง คืองานอะไรกันแน่ ?

คุณรู้ใหม่ว่า ชาวโศกที่มากกวาดมาเก็บขยะกันที่นี้ บางคน
ปริญญาตรี บางคนปริญญาเอกก็มี บางคนหาเงินได้เดือนเป็นแสน มาทำ
งานการเมืองกันอยู่ที่นี่นะ คุณไม่รู้จักเขาหรอก แต่เขาปรับใช้คุณ เขาปรับใช้
ประชาชนจริงๆ เหมือนกับเป็นกรรมกร แต่เขากำลังทำงานการเมือง คุณ
ไม่รู้จักเขาหรอก ชาวโศกที่ปนเปื้อนอยู่ในที่นี้ เพราะงั้นสิ่งเหล่านี้เราอย่า
ไปติดยึดยศศักดิ์ฐานะธุรกิจทรัพย์สิน หลงในโลกธรรมมากนัก เข้ามา
เรียนรู้สักจะ แล้วก็ให้รู้สาระว่า อ้อ..โอกาสนี้ยุคนี้สมัยนี้นั้นจำเป็น อัน
นี้สำคัญ กาละนี้ต้องทำอันนี้ มันก็ล้วนคือ“งาน” ทั้งนั้น งานการเมืองละ

ตามประสาอดมาผู้ไม่เคยเรียนรัฐศาสตร์การเมืองมาเลยในชีวิต
แต่ก็มีสิทธิ์ที่จะเห็นว่า **การเร่งทำงานกวาดขยะให้แก่สังคมประชาชน
เมื่อเรื่องขยะกำลังทำความเดือดร้อนให้แก่สังคมประชาชนอย่างสำคัญ
เป็น“งานการเมือง”**แท้มากว่าการแย่งตำแหน่งรัฐมนตรี **การแก้ปัญหา
ปากท้องให้แก่ประชาชนเป็น“งานการเมือง”**แท้มากว่าการมัวมุ่มแต่จะแก้
รัฐธรรมนูญเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนแก่พรรคพวกตนเอง

นายมี..ประชาชนเต็มขั้นอยู่หมู่บ้านบางแควิก แกร่งเก็บกวาด
ขยะเนาที่กำลังเป็นพิษมีเชื้อระบาด ให้แก่หมู่บ้านนั้นหมู่บ้านนี้ไปทั่ว
เป็น“งานการเมือง”แท้มากว่า **อบต.สมศักดิ์** ที่เป็นอบต.ประจำบ้าน
บางแควิกคนเก่ง ผู้ได้แต่วิ่งต้อยๆตามกันเมียรัฐมนตรีไปจ่ายตลาด
วันแล้ววันเล่า เป็นไหนๆ และ**แท้มากว่า“งาน”**ที่**นายเนาว**วิ่งเดินช่วยพ่อ
ของตนจนได้ขึ้นเป็นประธานสภา **แท้มากว่า“งาน”**วิ่งหาตำแหน่ง สร้าง
อำนาจ ใช้ช่องทางโอกาสกอบโกยผลประโยชน์ เฉพาะอย่างยิ่ง**แท้มากว่า**

ความเข้าใจของคนทั่วไปที่พากันหลงผิดว่าลีลาเชิงชั้นต่างๆของนักการเมืองที่แสดงลวดลายกันเพื่อรักษาฐานะและผลประโยชน์ของตนของพรรคว่า เป็น“การเมือง” แล้วก็หลงฝังใจกันว่า นี่คือ “งานการเมือง”

“งาน”ธุรกิจค้าขาย ก็ต้องมี“การเมือง”ถ้าเข้าใจคำว่า“การเมือง”อย่างถูกต้องแท้จริง “งาน”ราชการ ก็ต้องมี“การเมือง”ถ้าเข้าใจคำว่า“การเมือง”อย่างถูกต้องแท้จริง “งาน”ทำมาหากินส่วนตัว ก็ต้องมี“การเมือง”ถ้าเข้าใจคำว่า“การเมือง”อย่างถูกต้องแท้จริง “งาน”ศิลปะ ก็ต้องมี“การเมือง”ถ้าเข้าใจคำว่า“การเมือง”อย่างถูกต้องแท้จริง อาตมาเรียนศิลปะมาโดยตรง แต่อาตมาไม่ได้เขียนแค่“ภาพ”ละเลงแค่“สี”ลงบนผืนผ้าใบเก่งจนขายได้ราคาภาพละร้อยล้านพันล้านหรอก กระนั้นอาตมาก็มั่นใจว่า อาตมาทำงาน“ศิลปะ”ที่เป็น“การเมือง”อยู่ตลอดเวลา

ใน“งาน”ทุกงานต้องมี“การเมือง”ให้ได้ ไม่ใช่มีแต่ตัวกูพวกกู พฤติกรรมที่ยังหาเสียง ยังทำเพื่อให้ได้ประโยชน์ทั้งด้านรูปธรรม และทั้งนามธรรมเป็นความโลภโลภใส่ตน ล้วนยังไม่ใช่“งาน”ที่เรียกได้ว่า “งานการเมืองอันเป็นประชาธิปไตย”เด็ดขาด

แล้วนี่สำคัญแท้ๆของคำว่า “งานการเมือง” คือ งานอย่างไรกันแน่ล่ะ ?

“งาน”การเมือง คือ งานที่ทำเพื่อประชาชนทั้งหมด เพื่อผู้อื่นที่หันไปจากตัวเอง หันไปจากครอบครัว หันไปจากหมู่พวก แม้แต่หันไปจากพรรคของตน ไม่ใช่งานเพื่อหาภินหาเสียงให้แก่ตัวเรา ให้แก่ครอบครัวของเรา ให้แก่หมู่พวก ให้แก่พรรคการเมืองของตน แต่ต้องเป็น“งาน”เสียสละเพื่อผู้อื่นจึงจะเรียกว่างานการเมือง ดังนั้นนักการเมืองจึงจะต้องเป็นคนมีธรรมะอย่างแท้จริง ต้องมีธรรมะขั้นเสียสละได้จริงๆ จึงจะเป็นนักการเมืองได้ งานที่ไม่เสียสละไม่ใช่งานการเมือง

โลกสังคมชาตธรรมะไม่ได้หรอก จะเป็นศาสนาไหนก็มีคุณธรรมที่ดีของพระศาสดาของทุกศาสนา ปฏิบัติให้ดีๆ ตามพระศาสดาสอนเถอะ แล้วเราจะอยู่ร่วมกันอย่างดีไม่ว่าศาสนาไหนก็อยู่ร่วมกันได้ เพราะคุณงามความดีของมนุษยชาติและของสังคมอันล้ำค่าๆ และยิ่งใหญ่ขึ้นตรงกันจะต่างกันแต่ข้อปลีกย่อยและข้อที่ลึกซึ้งเท่านั้น ฉะนั้นอย่าไปเอาข้อปลีกซึ่งปลีกย่อยมาขัดแย้ง ทะเลาะกันตีกัน เพราะโครงสร้างใหญ่เรื่องใหญ่ๆ ของศาสดาทุกพระองค์ตรงนี้ตรงกันหมด อยู่ร่วมกันให้ดีๆ ให้มีสุขสามัคคีเถอะ แล้วเราจะเป็นประเทศไทย **ที่มี“นวัตกรรม”ของสังคมอันมีโครงสร้างที่เป็นการเมืองใหม่ เศรษฐกิจใหม่ รัฐศาสตร์ใหม่ สังคมแบบใหม่** ขึ้นมา เกิดมาให้โลกดู นี่แม้แต่การชุมนุมประท้วงล้มล้างรัฐบาลนี้แหละ เข้าข่ายขบถเหียนะ ถ้าไม่มีรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ พวกเราเป็นขบถ แต่ดีที่ว่ามีรัฐธรรมนูญบอกไว้ แล้วเราก็ทำให้ตรงตามรัฐธรรมนูญ ระบุว่าให้ชุมนุมอย่างสงบไม่มีอาวุธ ไม่ทำร้าย ไม่รุนแรง ประสงค์ดีมีดีอะไรก็สื่อออกไป ทำงานนี้ให้สำเร็จ เรียบร้อย **ถ้าการชุมนุมอันนี้สำเร็จชนะอย่างเด็ดขาด รับรอง จะเป็นตัวอย่างให้แก่โลก ไม่ใช่ของประเทศไทยที่ยังไม่เคยมีเท่านั้น จะมีให้แก่โลกเลย** อาตมาพูดอันนี้ใครจะเข้าใจว่าพูดใหญ่พูดโตเกินไป ก็ไปพิจารณาดูก็แล้วกัน ก็ขอจบและขอเจริญธรรมถ้วนทั่วทุกคนเทอญ สาธุ.....

พิมพ์ครั้งที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๒๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๒๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ หสน.ห้องภาพสุวรรณ ๑-๓/๑-๔, ๒๐๒/๑
 สี่แยกบางขุนพรหม ถ.วิสุทธิกษัตริย์ บางขุนพรหม
 พระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๘๒๔๑๐๐
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นายสุชาติ เตชศรีสุธี